

ΕΝΟΤΗΤΑ ΚΕΦΑΛΑΙΩΝ 1-20

ΥΠΟ ΤΟΝ ΤΙΤΛΟ:

ΟΛΑ ΣΤΟΝ ΥΜΝΟ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ
ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΣΚΕΨΕΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 13

Α) ΣΚΕΨΕΙΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΥ «ΣΤΑΤΟΥΣ» ΚΑΙ ΤΗΣ ΝΟΜΙΚΗΣ ΔΡΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΓΓΛΟΣΑΞΩΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΕΣΗΣ ΤΗΣ ΚΟΙΝΟΔΙΚΑΪΚΗΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ ΣΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΜΑΣ.

Β) ΣΥΝΔΥΑΣΤΙΚΗ ΑΞΙΟΛΟΓΙΚΗ ΔΙΕΡΜΗΝΕΥΣΗ ΤΩΝ ΔΥΟ ΣΧΟΛΩΝ ΔΙΚΑΙΟΥ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟΥ ΚΑΙ ΑΓΓΛΟΣΑΞΩΝΙΚΟΥ.
«ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ» ΤΟΥΣ ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ.

Α) Σκέψεις περί του φιλοσοφικού «στάτους» και της νομικής δράσης του Αγγλοσαξωνικού δικαίου και της θέσης της κοινοδικαϊκής απόφασης στο σύστημα μας.

Επειδή τίποτα δεν είναι απόλυτο και δείχνοντας κατανόηση στο θέμα της ασφυκτικής επιβολής της αρχής της δεσμευτικότητας της (εκ νομολογίας) απόφασης, θεωρούμε ότι ίσως η νομοπενία να αναγκάζει δικαστές και δικηγόρους να καταφεύγουν απολυτρωτικά στις αποφάσεις. Επεκτείνοντας τον συλλογισμό αυτό σε βαθύτερη ανάλυση, μπορούμε με ασφάλεια να καταλήξουμε στα αιτία της δογματικής αυτής προσήλωσης στην «απόφαση» τα οποία είναι καθ' ημάς τρία τινά:

1. ότι ίσως έχουμε πρόβλημα περί τοις νόμοις ήτοι:

1.(α) νομοπενία,

1.(β) πολυνομία εννοείται με παρεμβαλλόμενα πλείστα άχρηστα, περιττά ή ακαταλαβίστικα στοιχεία και

1.(γ) κακονομία.

2. ότι δεν εκτιμούμε και δεν μελετούμε ενδελεχώς τους υφιστάμενου νόμους.

3. ότι η απόφαση είναι η εύκολη λύση.

Το νομικό σύστημα της Κύπρου στα 64 χρόνια της ζωής του αγωνίζεται σκληρά και με ΤΟΛΜΗ αποδεικνύοντας το με έργα:

Α Φάση σταθμός .

Η δικαιοσύνη μας σε πολύ «νεαρή» ηλικία τεσσάρων ετών, μέσα από την λάμψη του ηθικού μεγαλείου της συνείδησης της έδωσε στην πατρίδα τα δώρα της ανώτερης της κρίσης, με την αν και δυστυχώς στα **Εγγλέζικα**

– **αλήθεια ποιός από τις 450.000 πολίτης μας κατάλαβε τί έγγραφε η απόφαση αυτή σε μια χώρα στην οποία τότε κανείς πολίτης δεν γνώριζε ούτε και μια λέξη Εγγλέζικα εκτός από καμιά εικοσαριά καθηγητές Αγγλικών;**

-έστω,

όμως κατά τα άλλα ΗΡΩΪΚΗ απόφαση σταθμός.

Αυτή είναι η δευτεροβάθμια απόφαση:

The attorney-general of the republic Vs. Mustafa Ibrahim and others 1964, φέρουσα η απόφαση αυτή εμφανέστατο τον χαρακτήρα της απόλυτης ανταπόκρισης της ψυχής των δικαστών Κύπρου του 1964 μ.Χ. στο εθνικό κάλεσμα της τότε δημιουργηθείσας εθνικά σοβαρότατης «κατάστασης εκτάκτου ανάγκης».

Η απόφαση αυτή νομικά και ιστορικά γιγαντιαία, με συνάμα μεγαλειώδη απλότητα σκέψης είπε ότι: **«η σωτηρία του λαού είναι ο υπέρτατος κανόνας!»**

Πριν προχωρήσουμε,

καθήκον μας να καταγράψουμε στις σελίδες της ιστορίας της πατρίδας,

ότι αυτό το κακό κεφάλαιο με τα **Εγγλέζικα** στα δικαστήρια μας, το οποίο **παρانونώς** συνεχιζόταν από το 1960 και για 29 (**εικοσιεννέα**) ολόκληρα πέτρινα χρόνια μέχρι το 1989, καθόλου δεν υμνούσε την ιδέα του δικαίου περιφρονώντας τον γίγαντα λαό μας, (**για να μην μας περιπαίζουν οι του συστήματος: τελικά έγινε ή δεν έγινε μεταβίβαση εξουσιών στο κράτος μας ή παρέμενε υποκρυμμένο το Εγγλέζικο σύστημα ελέγχου;**)

μέχρι το «θαύμα»:

όταν ανεπιστρετί το εξοβέλισε ο αείμνηστος καλός φίλος(τιμή του γράφοντα) καλός πατριώτης, εκλεκτός συνάδελφος και άριστος δικηγόρος Ευστάθιος Ευσταθίου.

Ο Ευστάθιος μας, ως βουλευτής της ΕΔΕΚ ναι, αγωνίστηκε και πρωτοστάτησε υπό την πολιτική, βουλευτική, νομοθετική και δικηγορική του ιδιότητα, μα πάνω από όλα με την φλόγα της πατριωτικής του ψυχής, ώστε μέσα από τον περί γλωσσών της δημοκρατίας νόμο, να επιβάλει το 1989 το σωστό - το αξιοπρεπές- το αυτονόητο:

την Ελληνική γλώσσα, την ιερή μας γλώσσα στα δικαστήρια μας.

Ο Ευστάθιος Ευσταθίου αποκατέστησε την τάξη περί την απονομή της δικαιοσύνης στον τόπο μας. Πρό 1989 η απονομή της δικαιοσύνης μας χώλαινε αφάνταστα σε καθ'ημάς βαθμό μή απονομής της, αφού ουσιαστικά

(α)περιφρονούσε τον πολίτη με το να μην μιλά την γλώσσα του η Θέμις και (β)συνάμα τον έβριζε με το να εκφέρει τον κατ'απόφαση λόγο της, σε άγνωστη και ακατανόητη σ'αυτόν γλώσσα, ήτοι άλλη πλην της δικής του φυσικής γλώσσας και της ως εκ του νόμου και εκ του συντάγματος άρθρο 3(1) επιβεβλημένης **επίσημης γλώσσας**.

Δηλαδή το δικαστήριο (ειδικά το ανώτατο) έβγαζε αποφάσεις σε γλώσσα όχι επίσημη/νόμιμη μιλώντας ακαταλαβίστικα στον πολίτη(**άκρα παρανομία**) ο οποίος **δεν ήξερε** : « *μα τώρα εκέρδισα ή έχασα την δίκη για το χωράφι με τον γείτονα μου; Τώρα θα πάω η φυλακή ή εγλύτωσα την;*»;

Πώς λοιπόν αποδίδετο η δικαιοσύνη;

Αυτό ήταν δικαιοσύνη;

Κατά παραβίαση της βασικότερης αρχής δικαίου περί του φυσικού δικαστού ως η απόλυτη προϋπόθεση του νομίμου «δικάζειν», ο δικαστής στην πράξη δεν ήταν καθόλου «φυσικός» δικαστής και δεν ήταν σαν αυτόν από την στιγμή που δεν μιλούσε την γλώσσα του πολίτη τον οποίο **υποτίθεται ότι** υπηρετούσε.

Διότι π.χ. στην Αίγυπτο ασφαλέστατα ο δικαστής προέρχεται από το σώμα και την ομάδα του λαού της χώρας αυτής, μιλά ο άνθρωπος την γλώσσα του λαού αυτού, άρα είναι όντως φυσικός δικαστής(πρώτο έτος νομικής παν. Αθηνών). Φανταστήκατε π.χ. τον δικαστή στην Αίγυπτο να μιλά στους Αιγύπτιους ...Γιαπωνέζικα;

Επομένως ποιοί και **γιατί** σκέφτηκαν για 29 ολόκληρα χρόνια, να αναστέλλουν την πρόνοια του υπέρτατου νόμου αναφορικά με την επίσημη γλώσσα στα δικαστήρια της Κύπρου;

ΔΕΝ μας πείθουν και **ΔΕΝ** αποδεχόμαστε τις πονηρές «αναστολές», ούτε και τις ύποπτες και υποβολιμέες «παρατάσεις» από πλευράς του μετααποικιακού Εγγλεζοελεγχόμενου εφθαρμένου συστήματος.

Δηλαδή αν δεν έμπαινε μπροστά ο Ευστάθιος μας, υπάρχει πιθανότητα ορατή, τα δικαστήρια μας να μιλούσαν μέχρι και σήμερα Εγγλέζικα.

Φρίκη.

Τότε όμως, θα ήταν χίλιες φορές καλύτερα να θέταμε σε κατάσταση αργίας ή να κηρύτταμε ως εν δικαιοστασίω τελούντα τα δικαστήρια μας και να κλείναμε(αυτός θα ήταν ο σωστός υπό τις περιστάσεις όρος) το κράτος ως κακοσυντεταγμένη πολιτεία, και να επιστρέψουμε ως «ελεύθερη κοινωνία» στις σπηλιές – εκεί θα ήταν ίσως καλύτερα και πιό «πολιτισμένα»!

Η μή χρήση και μή απόδοση της δικαιοσύνης στην Ελληνική γλώσσα, στην γλώσσα των ανθρώπων μας, επέφερε και αποτελούσε απέκδυση του δικαστού από το λαμπρό ένδυμα του φυσικού δικαστού (εξ ουό ο συμβολισμός της Βυζαντινής

δικαστικής τηβέννου), άρα και οι αποφάσεις του με σωστά νομικά και «σκληρά» λόγια ομιλούντες θα ήταν δικαιοηθικά έκπτωτες και νομικά άκυρες.

Διότι απούσης της δικαστικής φυσικότητας (αφού ο δικαστής είναι «φυσικός») η οποία αυτή φυσικότητα, πλαισιώνεται και ταυτίζεται απολύτως κατά συνάφεια με την εθνική γλώσσα του κάθε λαού,

τότε οι αποφάσεις αυτές καθ'ότι γλωσσικά ξένες είναι παράνομες και φυσικά άκυρες. Από την στιγμή που μια απόφαση δικαστική τελεί εστερημένη της γλωσσικής εθνικής αυθεντικότητας των ανθρώπων στους οποίους απευθύνεται σημαίνει ότι πάσχει σοβαρά ως νομικά άκυρη, αποτελώντας «εφθαρμένη» κατά πνεύμα ύλη – απλά δεν είναι δικαστική απόφαση.

Δηλαδή για την κοινωνία των ανθρώπων μας οι αποφάσεις αυτές δεν κατείχαν την αυτονομία απαιτούμενη πιστοποίηση δικαιοσύνης γνησιότητας.

Ο φυσικός δικαστής είναι όντως φυσικός, όταν προέρχεται από την κοινωνική ομάδα των ανθρώπων τους οποίους υπηρετεί όντας καλό και αναπόσπαστο μέρος αυτής της ομάδας ανθρώπων. **Επομένως ο δικαστής μας για να είναι όντως... δικαστής μας, πρέπει πρώτα από όλα να μιλά(και να γράφει) την γλώσσα μας και όχι στα «αλαουρνέζικα»,** αλλά και συνάμα να κατέχει την πνευματική κουλτούρα της ομάδας μας και βεβαίως να φέρει εντός του την δικαιοσύνη μας σκέψη και ηθική αντίληψη, αλλιώς πώς θα κρίνει (τα «κοινά» και τα «όμοια» προς αυτόν) δηλ. αυτά τα οποία εμείς οι απλοί πολίτες πιστεύουμε και πράττουμε με βάση την δική μας αίσθηση δικαίου;

Διότι πώς είναι δυνατόν να «ελέγξει» νομικά ανόμοιους του;

Γι' αυτό και λέγεται φυσικός και όχι... α-φύσικος!

Και το ακόμη τραγικότερο γεγονός: ο τότε δικαστής γονιδιακά προερχόμενος από την τάξη των ήδη ταγμένων υπηρετών του δικαίου δικηγόρων και μέλος ών της κοινωνικής ομάδας των ανθρώπων μας, (άρα μιλούσε Ελληνικά), ακούστε αυτό- **όμως στο δικαστήριο-τώρα που ανέβηκε στην έδρα** μιλούσε Εγγλέζικα στους «χωρκανούς» του. Τραγικό!

Ο γράφων με την ταπεινή του λογική, παρά τις πολλές προσπάθειες του ποτέ δεν κατάφερε να κατανοήσει και υπολογίσει τους τυχόν άνω της βάσης βαθμούς της «λογικής» αυτής.

Ήταν ο απόλυτος παραλογισμός και ο άκρος εξευτελισμός της Θέμιδας και των ανθρώπων η τότε προ-Ευσταθίου δικονομική τακτική: έδιδε μαρτυρία ο πολίτης και «μετέφραζε» λέει ο δικαστής ή ο πρωτοκολλητής στα Εγγλέζικα ώστε να γραφούν στα Εγγλέζικα τα πρακτικά της δίκης. Να στήσουμε μήπως αναδρομικής δικαιοδοσίας ειδικό «λαϊκό» τιμωρητικό δικαστήριο; Ο γράφων «νεοσύλλεκτος» ασκούμενος ως εστάλη στους αχαρακτήριστους εκείνους καιρούς από συνάδελφο να τον εκπροσωπήσει σε μια υπόθεση και με εντολή απλής εμφάνισης να δηλώσει δύο γελοίες λέξεις «no objection»...Μεγάλη επιτυχία!

Απλή ερώτηση:

όταν τότε ο δικαστής πήγαινε στο καφενείο του χωριού του μιλούσε Εγγλέζικα στους καλοκάγαθους συν-χωριάτες του;

Πιό παράνομη δεν γινόταν η κατάσταση : αν λεχθεί ότι τότε ήξερε Εγγλέζικα ο δικηγόρος(και θα εξηγούσε λέει στον πελάτη του) η απάντηση είναι ότι απλά ΔΕΝ είναι έτσι τα πράγματα, διότι είναι αντινομικό αυτό το βλακώδες επιχείρημα και εξ άλλου ο δικηγόρος μπορεί να μην ήξερε Εγγλέζικα. Δεν υπάρχει κανένας νόμος σε καμία χώρα του πλανήτη γή, αλλά ούτε και σε χώρα του γειτονικού μας γαλαξία, που να λέει ότι για να ασκεί κάποιος ένα επάγγελμα στην χώρα του είτε δικηγόρος, είτε γιατρός, είτε μηχανικός, είτε εργολάβος, είτε καλουπσιής, είτε σιδεράς, πρέπει και καλά να μιλά Εγγλέζικα. Αν υπάρχει τέτοια χώρα θέλουμε να ενημερωθούμε ώστε να την επισκεφθούμε για να δούμε επιτόπου το συγκεκριμένο του παραλόγου θέατρο-θα έχει πολύ ενδιαφέρον! Εξ άλλου πολύ - πολύ απλά και πιθανότατα να μην είχε δικηγόρο ο πολίτης. Αν λεχθεί ότι υπήρχαν λέει μεταφραστές αυτό είναι το χειρότερο και προσβλητικότερο κατά του λαού μας: σε ποιά τραγικότερη, εφιαλτικότερη, απολύτως ξεχασμένη και εντελώς δυστυχημένη χώρα του κόσμου, οι άνθρωποι της χώρα αυτής μπορεί να χρειάζονται μεταφραστή στο σπίτι τους για την γλώσσα τους;

Επομένως ήταν ακραίος ο παραλογισμός αυτός, διότι ο πολίτης δεν ήξερε Εγγλέζικα άρα πώς θα διάβαζε και πώς καταλάβαινε την γλώσσα του δικαστηρίου και την κείμενη νομοθεσία όση δεν ήταν καταγεγραμμένη στην δική γλώσσα;

Απόλυτη η απόσταση μεταξύ πολίτη και δικαιοσύνης!

Ιστορική καταγραφή η οποία επιβαρύνει πολύ περισσότερο τα πράγματα

- Με δεδομένο ότι από τις δεκάδες-εκατοντάδες ίσως- κατακτηθείσες από την Εγγλέζικη αποικιοκρατία χώρες του πλανήτη, **ο μοναδικός λαός ο οποίος ΔΕΝ μιλούσε ούτε και μία λέξη Εγγλέζικα, ήταν οι Κύπριοι**, μπορεί κάποιος να αντιληφθεί το μέγεθος της παρανομίας, της παραλογίας και της Βαβυλωνίας;

Δεκατρείς φορές χειρότερο μάλιστα που η ξένη αυτή γλώσσα ήταν αυτή του χτεσινού δυνάστη που ο λαός μόνο να τον βγάλει από την σκέψη του ήθελε.

Ακρως νομικό θέμα παραβίασης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων: **ούτε καν δικαίωμα υπεράσπισης** εδίδετο στον πολίτη, αφού οι δικαστικές διαδικασίες ήταν άλλου πλανήτη, σε γλώσσα άλλη από την δική του. Θεωρούμε ότι αυτό σε ΚΑΜΙΑ χώρα του πλανήτη συνέβαινε. Πώς δηλαδή μπορούσε ο γεωργός, ο κτηνοτρόφος, ο καφετζής, ο οικοδόμος και ο κάθε απλός χωριανός του γράφοντος να μεταβεί στο επαρχιακό δικαστήριο Κερύνειας και να βρει το δίκαιο του, όταν το δικαστήριο βρίζοντας τον απλό και έντιμο πολίτη, ήταν αλλόγλωσσο δηλαδή ακόμη ήταν αποικιακό, Εγγλέζικο; Μα δεν εξεδιώχθησαν

οι Εγγλέζοι το 1959;

Κάθε αρχή δικαίου ήταν καταπατημένη από τον θεσμό εκείνο που θα έπρεπε να ήταν ο τελευταίος που θα περίμενε ένας τίμιος πολίτης ότι θα το έκανε αυτό και μάλιστα στον εαυτό του: την δικαιοσύνη.

Γεγονός σε χωριό της Κύπρου :

Στα πέτρινα εκείνα χρόνια προ της απελευθέρωσης του 1989

(κατά αφήγηση του αείμνηστου δικηγόρου Ευστάθιου Ευσταθίου προς τον γράφοντα),

κάποιος πολίτης σε ένα χωριό, πήρε μια απόφαση του επαρχιακού δικαστηρίου Λευκωσίας στα Εγγλέζικα.

Ο άνθρωπος φυσικά και δεν ήξερε να την διαβάσει και θεωρώντας ότι κέρδισε την δίκη, πήγε στο χωριό του και περιχαρής, έσφαξε αρνιά και έκανε μεγάλο γλέντι με τους χωριανούς. Όταν σε κάποια στιγμή ήλθε ο δάσκαλος του χωριού να λάβει μέρος στην διασκέδαση, ο άνθρωπος αυτός του έδωσε με χαρά την «απόφαση» του δικαστηρίου να την διαβάσει και τότε ο δάσκαλος που ήξερε δυο - τρία Εγγλέζικα, του είπε ότι έχασε.

Οφειλόμενη,

τιμή και ευγνωμοσύνη εκεί που τώρα βρίσκεται, στον άνθρωπο, καλό πατριώτη και άριστο δικηγόρο Ευστάθιο Ευσταθίου, ο οποίος μέσα από το πατριωτικό, το εθνικό, πολιτικό και το περί δικαιοσύνης φιλότιμο του ναι,

προώθησε και αποκατέστησε την αξιοπρέπεια της δικαιοσύνης προσφέροντας έτσι καλή υπηρεσία στον λαό μας: επανέφερε τον σεβασμό και την τιμή που πρέπει η υπηρεσία της δικαιοσύνης να φέρει και να αποδίδει εν τη πράξει προς τον «εντολέα» της πολίτη, και γενικά προώθησε με πράξεις το καλό των ανθρώπων μας και το καλό του τόπου μας.

Οι πράξεις του δικηγόρου Ευστάθιου Ευσταθίου, δεν είναι πλέον...«δικές» του-καταγράφηκαν από την ιστορία ανήκοντας πλέον σ' αυτήν.

Επανερχόμενοι, στην The attorney-general of the republic Vs. Mustafa Ibrahim and others 1964. (με επιφύλαξη ως προς την γλώσσα-έστω-)

Στις σελίδες της ιστορίας ναι,

υπάρχουν καταγεγραμμένες διάφορες δικαστικές αποφάσεις, άσχημες και άδικες για τις οποίες η Θέμις μόνο ντροπή αισθάνεται, όμως υπάρχουν και καλές και δίκαιες.

Μόνο υπερηφάνεια εμείς αισθανόμαστε για την υπόθεση του 1964 των «δικών μας» δικαστών (επαναλαμβάνοντας όμως την επιφύλαξη μας για την Αγγλικούρα της απόφασης) και απεριόριστη τιμή και ευγνωμοσύνη μπορούμε να τους αποδώσουμε μέσω της ιστορίας ως προς την δικαϊκή και εθνική της ωφελιμότητα.

Μα οι αποφάσεις δικαστηρίων δεν προάγουν και δεν ΠΡΕΠΕΙ ούτως ή άλλως να προάγουν το δίκαιο και το εθνικό καλό; Ασφαλέστατα ναι.

Η υπερηφάνεια μας αυτή βρίσκεται στις αισθήσεις της ψυχής μας, όχι βέβαια επειδή έτσι μας αρέσει η απόφαση αυτή, ή επειδή μας «συμφέρει», αλλά διότι οι δικαστές έστω και στα Εγγλέζικα, κατέγραψαν το δίκαιο.

Λογικά τότε μόνο μέσω μεταφραστών (όμως ΔΕΝ είναι λύση και ΔΕΝ αίρει το συγκεκριμένο γλωσσικό πρόβλημα η μετάφραση) ήταν προσιτή/αντιληπτή η απόφαση στον κυρίαρχο λαό, ας πούμε στους εργατικότετους και αγνούς ανθρώπους των χωριών της Πισισιάς, της Τυλληρίας, των Κοκκινοχωριών, της Μεσαορίας, αλλά εξίσου και των πόλεων.

Οι δικαστές αυτοί έδρασαν με οδηγό της νομικής και ηθικής τους σκέψης το σωστό και το αρμόζον.

Δεν ήταν φοβισμένοι – «*μα αν πω τούτον θα έχω συνέπ... εν ιμπορώ να... ε τί να σας κάνω...μα εν οι νόμ...;*»

δεν έφεραν την νομική γνώση του επιπέδου των ημιμαθών,

ούτε και τα χαρακτηριστικά των άνευ πρωτοβουλίας δρώντων – «*μα ξέρετε εν... μα έτσι εν ο νόμος και δεν θα ... μα εν γίνεται τούτον ...εν ιμπορούμε να υπερβούμε την νομοθ...*»,

ούτε και έφεραν την επιφανειακή κουλτούρα της εθελούσιως αποξενωμένης από το κοινωνικό σύνολο ψυχολογίας και της απρόσωπης και αδιάφορης αποχής από τα της κοινωνίας τεκταινόμενα – «*μα ένεν δικαστικόν, εν πολιτικόν το πρόβλημα..., έμμας κόφτει για τα πολιτ...ε, ας τα έβρουν οι πολιτικοί...*»

Αντιθέτως καθ'ήμας ήταν ανώτεροι άνθρωποι, νομικά καταρτισμένοι, ηθικά πλήρεις, πνευματικά ισχυροί, ψυχικά θαρραλέοι, εθνικά ισχυροί και αξιόπιστοι και ωσάν νέοι Φειδιππίδες ήταν πιστοί και ακούραστοι ημεροδρόμοι στην επίπονη πεζοπορία της δικαστικής τους αποστολής να μεταφέρουν στον κόσμο μας το καλό μήνυμα του δικαίου!

Οι τότε «ανώτατοι» μέσα από την υπόθεση Μουσταφά Ιμπραήμ υποστήριξαν το δίκαιο και απέδειξαν στην κοινωνία την οποία υπηρετούσαν, ότι αδιαλείπτως έφεραν και αναλλοίωτα στον χρόνο διετήρησαν τα κληρονομικά γονίδια της δικαστικής συνείδησης των εντίμων και ηρωικών μειοψηφησάντων (ηθικά όμως πλειονοψηφησάντων) δικαστών στην δίκη του Κολοκοτρώνη του 19^{ου} αιώνα και ως οι νεώτεροι του 20^{ου} αιώνα Τερτσέτηδες και Πολυζωΐδες, λέγοντας με απλά λόγια:

η σωτηρία του λαού ας είναι ο υπέρτατος κανών,

επαναλαμβάνοντας την υψηλή αρχή δικαίου του Ελληνορωμαϊκού δικαίου: *salus populi suprema lex esto!*

Αυτή η απόφαση ήταν απόλυτα-απόλυτα συμβατή με τους κανόνες της Αριστοτέλειας επιεικειάς όπως είδαμε σε σχετικά κεφάλαια στο θέμα επιείκεια, δηλαδή ήταν «ως εικός» - «εικότως» υπό τις περιστάσεις, δηλαδή ως εύλογη - εντελώς εύλογη και

εξατομικευμένη προς την κοινωνία και υπό τις συνθήκες και περιστάσεις της κοινωνίας.

Είναι τόσο απλό: αν δεν εκδίδετο αυτή η απόφαση, τότε πιθανότατα το κράτος μας να περιήρχετο σε κατάσταση αδιέξοδης αυτοαναίρεσης και επομένως η δημοκρατία της Κύπρου, ούσα ύψιστο πολιτικό δημιούργημα του επαναστατικού αγώνα των ανθρώπων μας του 55-59 –έστω κατά άκρα παραβίαση του όρκου της Φανερωμένης για ένωση με την Ελλάδα– και ως μή περιβεβλημένη πλέον δικαϊκής υποστήριξης και αμυντικής νομικής κάλυψης της πολιτειακής της οντότητας, θα εξέπιπτε της εξουσιαστικής της ισχύος και απλά θα κατέρρευε μέσα στα θρύψαλα της κρατικής αυτοδιάλυσης.

Ας μην βλέπουμε τα πράγματα του σήμερα κατά πλάνη και με παιδική αφέλεια, εξαντλητικά επικεντρωμένοι στην σημερινή οπτική τους κατάσταση – «α ξέρετε...μα αυτά επεράσαν...τί θέλετε τώρα;» – στηριζόμενοι απολύτως λανθασμένα **στην ασφάλεια της απόστασης του χρόνου**.

Όταν βρισκόμαστε στον τρίτο όροφο ενός κτιρίου ας μην τον θεωρούμε ως το παν, ως το απόλυτο δεδομένο και ως το ...απόλυτο θαύμα, αγνοώντας τον δεύτερο, τον πρώτο και το ισόγειο **και βεβαίως τα θεμέλια** , διότι πολύ απλά σ'αυτά στηρίζεται το όλο κτίριο και τα οποία αν δεν υπήρχαν ασφαλέστατα δεν θα υπήρχε ούτε και αυτός. Επομένως είναι φρικτό και χαζό λάθος, να σκεφτόμαστε και να μιλούμε με την εγωϊστική και επιβλαβή λογική της επιφανειακής θεώρησης και «Θεοποίησης» του «τώρα» με χαμηλές σκέψεις του τύπου: «έτσι ήταν τότε ...χαράς το πράμα, άστα τώρα αυτά ...περασμένα ξεχασμένα, μα αφού πέρασαν ...τί τα συζητάμε ..., αφού μια χαρά είμαστε τώρα...» κ.λ.π. Όχι, όχι, όχι, καθόλου ξεχασμένα και το «μια χαρά είμαστε τώρα» εν Κύπρω, το δημιούργησε η ως άνω σχετική απόφαση, ενώ αν η απόφαση έλεε άλλα, θα είμασταν σε...κα(λ)κή χαρά.

Τα πράγματα τότε ήταν άκρως διαφορετικά από ότι ίσως να θεωρούν τινές, ακόμη και τινές ...ιστορικοί- ήταν **άκρως δυσκολότατα και επικινδυνότατα** . Όπως ήταν τότε η κατάσταση το κακό ήταν οριακά παρόν – ήταν σχεδόν εντός και απλά ήθελε μερικές σταγόνες λαθών από την Ελληνική πλευρά για να επισυμβεί. Επομένως αν η υπόθεση Μουσταφά Ιμπραήμ ήταν διαφορετική με μαθηματική ακρίβεια θα υποπίπταμε ως Κύπρος σε κενό κρατικής εξουσίας. Θα καταλήγαμε ως «σκύλλοι αδέσποτοι» όπως έλεγαν στο χωριό μου.

Για να αντιληφθούμε το πρόβλημα καλύτερα, ας δούμε με συντομία την **τότε κατάσταση** πρώτα από την πιό καθοριστική και σοβαρή πλευρά η οποία ασφαλέστατα δεν είναι άλλη από την επί του εδάφους - **στρατιωτική** .

Εν συντομία:

παρά τις σφοδρότατα τότε το 1964 (ήταν ήδη από Δεκέμβριο 1963) μαινόμενες πολεμικές συγκρούσεις ανά την Κύπρο, και παρά τα ανεπείξεργαστα από την λογική και α-ιστορικά τα οποία τινές ά-στρατοι και φοβισμένοι συγγραφείς ενίοτε καταγράφουν (και οι οποίοι -ίσως τινές εξ αυτών- να μην έριξαν ποτέ ούτε και έναν πυροβολισμό με πολεμικό τυφέκιο ή να μην έβαλαν με βαρέα όπλα πεζικού σε πεδίο βολής, να μην έβγαλαν ποτέ σκοπιά στην πρώτη γραμμή και να μην τάχθησαν ποτέ σε θέση μάχης σε κατάσταση συναγερμού μέσα σε όρυγμα με έμφορτα πολυβόλα), ο κίνδυνος δεν προήρχετο απόλυτα από την εν ανταρσία τελούσα (Τ/Κ)Μουσουλμανική κοινότητα, αφού ούτως ή άλλως ήταν απολύτως αδύνατον να επιβληθεί,

διότι η δική μας πλευρά μαζί με την Ελ.δ.κ.

ήταν συντριπτικότερα υπέρτερη στρατιωτικά,

και είχε συντρίψει και εξουδετερώσει σχεδόν όλες τις ζωτικής στρατιωτικής σημασίας θέσεις και εστίες ανταρσίας της άλλης πλευράς, αφού και αυτές οι λίγες θέσεις που απέμεναν στα χέρια της άλλης πλευράς

(αν και δεν κατελήφθη η παλιά Λευκωσία και το φρούριο Αγίου Ιλαρίωνα από τους μαχητές μας τον Απρίλη του 1964 κατόπιν προδοτικών υπέρθεν διαταγών του τότε συστήματος)

τελούσαν στάσιμες και εντελώς περιορισμένες εντός παραστρατιωτικών θυλάκων, με αμφίβολη δυνατότητα διεξαγωγής ακόμη και απλού στατικού αγώνα πεζικού απολύτως αμυντικής και μόνο μορφής και οι οποίες θέσεις δεν κατείχαν καμία αξία ουσιώδους στρατιωτικής σημασίας, αφού ήταν περικυκλωμένες και ευρίσκοντο υπό στρατιωτική «περίσφιξη» από την Ελ.δ.κ. και τις νόμιμες δυνάμεις ασφαλείας.

Πολιτική, κοινωνική, οικονομική πλευρά.

Η δική μας πλευρά εντελώς ορατά, ήταν πληθυσμιακά άκρως κυρίαρχη,

κατά πολύ ισχυρότερη οικονομικά και επί του εδάφους σε άκρως πλεονεκτικότερη θέση αφού

γεωγραφικά η δική μας πλευρά, είχε υπό τον έλεγχο της το 92% του νησιού, σε αντίθεση με την άλλη πλευρά, η οποία φοβούμενη λείει σφαγές από την πλευρά μας αυτοεγκλωβίστηκε σε παραστρατιωτικής οργάνωσης θυλάκους εγκατεσπαρμένους ανά την Κύπρο έχοντας υπό τον έλεγχο της επί του εδάφους της Κύπρου ποσοστό

μόνο 6% (μέχρι και το 1974), ήτοι 92+6 =98, πλέον το υπόλοιπο 2% οι σκανδαλωδώς συμμαχικές προς την άλλη πλευρά Εγγλέζικες βάσεις.

Αρα δεν είχε ούτε και τις παραμικρές πιθανότητες στρατιωτικής επιβολής και επομένως βίαιης ανάληψης της εξουσίας η Τ/Κ μειονότητα

και κατ'επέκταση καμία απολύτως πιθανότητα λήψης κρατικής επι-κυριαρχίας στο νησί. Συνάμα δεν την συνέφερε σε κανένα επίπεδο η συνέχιση και παράταση της σύγκρουσης διότι εξαρτάτο εντελώς από την Ελληνική πλευρά, έχοντας την απόλυτη ανάγκη ως το κυρίαρχο στοιχείο για την επιβίωση της, ειδικά και ένεκα της μεταξύ των πλευρών τότε απόλυτης εγγύτητας και συνεκτικότητας σε σχεδόν όλα τα επίπεδα, εξ αιτίας του μέχρι τότε μικτού, αδιαχώριστου και ανύποπτου χαρακτήρα του κοινωνικού και οικονομικού ιστού του ολικού πληθυσμού της Κύπρου, αλλά και ένας λόγος παραπάνω οι τραγικά τεράστιες σε αριθμούς ανθρώπινες απώλειες που είχε στο πεδίο της μέχρι τότε πολεμικής σύγκρουσης η άλλη πλευρά, σε αντίθεση με τις πάρα πολύ χαμηλές(συγκριτικά) απώλειες της Ελληνικής πλευράς. Πολεμικά διδάγματα:

κάποτε τα όπλα θα σιγούσαν αν όχι από συμφωνία, όμως αναγκαστικά θα σιγούσαν διότι υπάρχουν κάποια ...«απαισιόδοξα» και σκληρά-σκληρότατα, όμως αληθέστατα στρατιωτικά δόγματα που λένε κάτι για οικονομία και πάλι για οικονομία στα πυρομαχικά, διότι είτε το θέλουμε είτε όχι τα πυρομαχικά «κάποτε τελειώνουν», αφού στην πολεμική ιστορία χάθηκαν εκατοντάδες νικηφόρες, ηρωικές και θριαμβευτικές μάχες μόνο και μόνο για ένα πράγμα-την (μη) «επιμελητεία»: δηλ. την **μή αναχορηγία πυρομαχικών** και μή ανεφοδιασμό μαχομένων δυνάμεων σε νερό και τροφή. Και αυτό το πρόβλημα ήταν τεράστιο στην άλλη πλευρά. Αντιμετώπιζε ήδη οξύτατο πρόβλημα ειδικά με την αναχορηγία πυρομαχικών (και όπλων) από τους τροφοδότες τους την Τουρ.δ.Κ. και τους συμμάχους της Εγγλέζους των βάσεων, οπότε ορατά θα είχαμε αναγκαστικά ως προκύπτων - και γιατί όχι - το «αισιόδοξο» σενάριο ότι ναι, πιθανόν έως πολύ πιθανόν και να τα ...«βρίσκαμε» με την άλλη πλευρά.

Όλα αυτά σε αντίθεση με την δική μας πλευρά η οποία είχε απόλυτα λυμένο ειδικά το «θέμα» πυρομαχικά, με ασταμάτητους εξ Ελλάδος μυστικούς νυκτερινούς αεροπορικούς αλλά και ναυτικούς ανεφοδιασμούς όπλων και πυρομαχικών από τα αποθέματα του Ελληνικού στρατού + πυρομαχικά και όπλα από το σύνταγμα πεζικού της Ελ.δ.Κ + μυστική κάθοδο στρατιωτικού/εκπαιδευτικού προσωπικού από την Ελλάδα, καθώς και με νυκτερινούς ναυτικούς ανεφοδιασμούς όπλων και πυρομαχικών με μηχανότρατες και ψαροκάϊκα από την «φίλια» χώρα Αίγυπτο, μέσα από συνεχείς θαλάσσιες διαδρομές Λεμεσός – Αλεξάνδρεια.

Ολες οι πόλεις της Κύπρου και σχεδόν όλα τα χωριά ήταν μικτά και οι σχέσεις των απλών ανθρώπων - πρό της Εγγλέζικης υποκίνησης - αγαστές και παντελώς ανυποψίαστες σε κοινωνικό και άκρως φιλικές και αδελφικές σε προσωπικό επίπεδο. Πριν την υποκίνηση οι σχέσεις των κοινοτήτων ήταν αρμονικές έως αρμονικότερες, μικρό παράδειγμα μέσα από την πραγματικότητα - ένας από τους καλύτερους φίλους του πατέρα του γράφοντος στο χωριό Βασίλεια Κερύνειας, ήταν ο ευγενέστατος «άρχοντας» Χασάν Χουσεϊν Παμπόρι, εννοείται πρό των γεγονότων του 1963 και πρό της μετακίνησης του καλοκάγαθου «χωρκανού» Χασάνη, στον παραστρατιωτικό θύλακα του συγκλονιστικά Ελληνοβυζαντινοχριστιανικού χωριού Τέμπλος Κερύνειας, το οποίο χωριό ήταν παραστρατικός θύλακας τελών υπό περιμετρική στρατιωτική περίσφυξη από Ελληνικά φυλάκια του τρίτου λόχου του 251^{ου} Τάγματος Πεζικού της Εθνικής Φρουράς.

Εξ άλλου κανένα χωριό και καμία πόλη της Κύπρου, είτε της μιας είτε της άλλης κοινότητας δεν θα ήθελε να συνεχίζεται ες αεί η σύγκρουση. Και για ποιό λόγο οι απλοί και καλοκάγαθοι άνθρωποι και από τις δύο πλευρές δηλαδή να ήθελαν την συνέχιση της σύγκρουσης και της βασιλείας του μίσους;

Μα τότε ποιός ήταν ο κίνδυνος;

Καλή ερώτηση. Πολύ καλή ερώτηση.

Και πάλι στα επί του εδάφους.

Μια τυχόν κακή και αντι-πατριωτική(έστω και α-πατριωτική) απόφαση δικαστηρίου

α) θα ήταν το απόλυτο νομικό αδιέξοδο,

β) θα δημιουργούσε εκ της φύσεως του θέματος της τόσο ισχυρά ευρύ και τόσο καταστροφικό ρήγμα στην κρατική γραμμή άμυνας της πολιτειακής μας εξουσίας σε τέτοιο βαθμό που θα επέφερε «κενό εξουσίας».

Τί θα ήταν στην πράξη το κενό αυτό;

Θα ήταν κρατική αυτοδιάλυση.

Αυτό όμως το κενό εξουσίας θα ήταν μάννα εξ ουρανού για τους Εγγλέζους οι οποίοι αφού, όχι απλά υποκίνησαν αλλά(για να μην περιπαιζούμαστε) ανοικτά προκάλεσαν τις διακοινοτικές συγκρούσεις μπήκαν τώρα

- ακούστε ... μπήκαν τώρα λέει στην μέση για να μας «μερώσουν» λέει με την άλλη πλευρά και στην προσπάθειά τους να μας ξαναενώσουν απλά τράβηξαν με πράσινο λέει, μολύβι (επειδή λέει δεν είχαν κανονικό χρώμα) «τυχαία» λέει σε κρίσιμης ΟΜΩΣ επί του εδάφους στρατιωτικής σημασίας αστικά όρια, εντός Λευκωσίας την καταραμένη διαχωριστική γραμμή (μα πόση υποτίμηση της νοημοσύνης μας;+!)

και οι οποίοι ήταν παρόντες στις ιστορίες εκείνες τις στιγμές έκδοσης της δικαστικής απόφασης,

κάποια μόνο μέτρα έξω από το ανώτατο δικαστήριο με αναμμένες ήδη τις μηχανές των αστείων τεθωρακισμένων τους «Ferret scout MkI» (ένα εξ αυτών «απαλλοτριώθηκε» με συνοπτικές διαδικασίες από αετονύχιδες εθελοντές της Εθνικής Φρουράς και εντάχθηκε στην 21^η Ε.ΑΝ. της Εθνικής Φρουράς) και των «τ.ό.μα.» τύπου «Marmor Herrikgton MkIVF» στην παλιά Λευκωσία,

και οι οποίοι περιχαρείς θα ξαναεπέστρεφαν με τα τεθωρακισμένα τους, ως χτεσινοί γνώριμοι/προκάτοχοι (και όποιος αντιστέκετο θα τον πολυβολούσαν μέσα από τα σαρδελοκούτια τους, όπως έκαναν λίγο πριν στον ηρωικό «τεθωρακισμένον» Κώστα Καρνάβαλλο το Μέσα Χωρίο Πάφου), για να πληρώσουν το πρό ολίγων λεπτών εξ αυτοκτονίας (εκ δικαστικής απόφασης) κρατικό μας κενό, βλέπε εξ ημετέρων θανατηφόρων δικαστικών πυρών.

Το αιτιολογικό τους λεκτικό ανάληψης γραμμένο φυσικά στα Εγγλέζικα με την επιτηδευμένη γλώσσα, το διφορούμενο νόημα και την «εποικοδομητική» ασάφεια της Εγγλέζικης φλεγματικής διπλωματίας και όποιος εκατάλαβεν - εκατάλαβεν –

Αποκρυπτογράφιση και «μετάφραση» από τον γράφοντα στα Ελληνικά:

«Ξέρετε εμείς *already* από την Ζυρίχη Λονδίνο, όπου δεν εμφανίσθηκε κανένας εκπρόσωπος σας στις συνομιλίες εκείνες(αλήθεια πόση προδοσία από την τότε ηγεσία μας!!!) έχουμε «νόμιμα» το 2% της γής σας ως «μπείσες» στην Κύπρο και έχουμε να διαφυλάξουμε τα σύνορα της *sovereign* κυριαρχίας μας.(αν είναι δυνατόν - πόση προδοσία - ιερό έδαφος μας να δοθεί ως κυρίαρχη μάλιστα βάση στον μη αποχωρήσαντα δυνάστη).

Μας αγγίζουν τα όμορα γεγονότα, είμαστε πολύ ευαίσθητοι σε κάθε προκύπτουσα δυναμική αναταραχής, καθώς και σε εξελίξεις και πολεμικές συγκρούσεις οι οποίες εγγίζουν ή εξ επηρεασμού συνδέονται με το πολιτικοστρατηγικό επίπεδο της εδώ αποστολής μας, επιφέροντας ανασφάλεια και αβεβαιότητα στο «status» της εδώ παρουσίας μας στο λατρεμένο μας νησί της Αφροδίτης και είμαστε και από πάνω εγγυήτρια δύναμη με Ελλάδα και Τουρκία άρα καλοί σας εγγυητές. Δεν πάψαμε να σας αγαπάμε επειδή μας διώξατε με τους πτέρωστους σας της «Ιόκα» το 59 και θέλουμε τώρα να σας προστατεύσουμε. Διαβάστε λίγο την ΣΥΝΘΗΚΗ ΕΓΓΥΗΣΕΩΣ εκ μεταφράσεως από το Εγγλέζικο και Γαλλικό αυθεντικό (αλήθεια ΔΕΝ υπήρχε αυθεντικό κείμενο στα Ελληνικά; Τί ήταν οι τότε εκπρόσωποι μας;Κ.;) που βρίσκεται στο παράρτημα 1 του άρθρου 181 του δοτού σας συντάγματος που σας ε-δώσαμε, *appendix one*, άρθρα (II) και (III). Επομένως εγγυόμαστε την ανεξαρτησία, εδαφική ακεραιότητα και ασφάλεια της δημοκρατίας της Κύπρου. (αν είναι δυνατόν!!!) και ως εκ τούτου θέλουμε να σας σώσουμε, άρα είμαστε μέρος του παιγνιδιού, και πρέπει και να μας ευχαριστείτε και από πάνω:

έχουμε εδώ Λευκωσία τα τεθωρακισμένα μας, έχουμε ακόμα 5-6 ουλαμούς ελαφρών Τ.Ο.ΜΑ. «Φέρρετ ΜκI»,«Μάρμορ Χάρικτον» (20) στην Πάφο(1*), στον Μούτταλο, τους έκοψε τον δρόμο κάποιος Κώστας Καρνάβαλλος 25 years old, από το Μέσα Χωρίο Πάφου με έναν θωρακισμένο ερπυστριόφορο εκσκαφέα αλλά εκανόνισαμεν

τον...δηλαδή εκανόνισεν τον ο «μπένκαρζιζης» μας (- εννοεί ο χειριστής του οπλοπολυβόλου Μπρεν 0.303” στον πύργο του γελείου σαρδελοκουτιού «Φέρρετ»)

1*(σημ. αν είναι δυνατόν τα επέτρεπε όλα αυτά τα ελεεινά, με άθλια και προδοτική ανοχή το κράτος μας να βγαίνουν από Επισκοπή-Ακρωτήρι 15-20 Εγγλέζικα τεθ. τύπου «Τ.Ο.ΜΑ.» και να μεταβαίνουν ανενόχλητα 60 χιλιόμετρα μακριά στην Πάφο ωσάν η διαδρομή Ακρωτήρι Πάφος να ήταν στην Μάντισεστερ- Σίεφιλν (σε ευθεία γραμμή περίπου η ίδια απόσταση περί τα 60 χιλιόμετρα) και να δολοφονούν και από άνω μαχόμενο μέλος των νομίμων δυνάμεων ασφαλείας της δημοκρατίας κατά την εκτέλεση του υπηρεσιακού καθήκοντος του και για την δολοφονία του οποίου **δεν** έγιναν τα αστυνομικά και νομικά δέοντα. (Να σημειωθεί ότι τα Εγγλέζικα Τ.Ο.ΜΑ. σταμάτησαν την εγκληματική τους επέμβαση εντός της εδαφικής κυριαρχίας μας και επικράτειας, **ΟΧΙ** από κρατική παρέμβαση, αλλά όταν οι καλοί πατριώτες ηρωϊκοί **κάτοικοι ΕΠΙΣΚΟΠΗΣ Λεμεσού** τους απέκοψαν τον δρόμο),

έχουμε και σε ασταμάτητες εναέριες περιπολίες και αποστολές με κάτι κιτρινοπράσινα ελικόπτερα και ένα πορτοκαλί, ασταμάτητα να πηγαινοέρχονται Πάφο Λευκωσία Κερύνεια και τανάπαλιν για να εξυπηρετούν (σε βάρος σας) την αντίπαλη πλευρά, ε όλα αυτά να σπαταλούν χιλιάδες γαλόνια βενζίνης για το τίποτα, να μην πάει χαμένη, εμείς θα σας βάλουμε σε τάξη».

Ναι,

ήταν περισσότερο από παρόντες οι Εγγλέζοι
έτσι θα ανακτούσαν με τον δικό τους τρόπο την κρατική διοίκηση στην νήσο μας, και θα ξαναεπιστρέφαμε υποτελείς στο στέμμα. Τα σενάρια δύσκολα δυστυχώς: οι άνθρωποι μας τότε δεν θα ξανα-ήταν ...άνθρωποι, αλλά Ρωμαϊκά υπόδουλα res(πράγματα), θα τους ξανα -έσπαζαν κάθε μέρα στο ξύλο και θα τους ξανα -έκαναν πολλά άλλα φρικτά και ευφάνταστα βασανιστήρια και φρικτούς δημόσιους ξυλοδαρμούς και εξευτελισμούς κάθε μέρα οι επανα-κατακτητές και στις ταυτότητες τους θα ξανα-γράφετο με κεφαλαία ο παλιός της δουλείας αξιοθρήνητος τίτλος τους ως Βρετανικόν αντικείμενο («British subject»), ενώ εμείς οι «μετ’ υπήκοοι (= από το υπακούω) της επόμενης γενεάς μόνο αν αναγνωρίζαμε το στέμμα και είχαμε λείι πτυχίο από εκπαιδευτικό Εγγλέζικο ίδρυμα «ινν», όμως μή ανώτατο απλά δεκαοκτάμηνης φοίτησης, (διότι ακούστε το φρικιαστικό: δεν ήταν λείι αποδεκτό πτυχίο από Ελληνικό πανεπιστήμιο πέντε ετών κοπιωδέστατης φοίτησης **σε ανώτατη πανεπιστημιακή σχολή**, ούτε και το πτυχίο από Τούρκικο πανεπιστήμιο) μόνο τότε θα λαμβάναμε άδεια να ...«κάμνουμεν»(κυριολεκτικά θα... εκάμναμεν – διότι δεν θα είμασταν) τους αποικιακούς, υποτελείς δικηγόρους.

Β Φάση σταθμός . Δεύτερος δικαστικός άθλος!

Η δικαιοσύνη μας σε σχετικά ...«ώριμη» πλέον ηλικία δεκαεφτά ετών, και πάλι μέσα από την λάμψη του ηθικού μεγαλείου της συνείδησης της και της πίστης της στο σωστό και το ηθικό έδωσε στην πατρίδα τα δώρα της ανώτερης της κρίσης, - έστω...και πάλι στα **Εγγλέζικα** - όμως σε δικαιοϊκό ισότιμο επίπεδο και εθνικά ομότιμο νόημα, με την ως άνω απόφαση «**Mustafa Ibrahim**» σταθμός της ιστορίας της Κύπρου !

Ναι, ήταν η δευτεροβάθμια απόφαση:

Antonis Mouzouris and another Vs. «Xylofagou Plantations LTD », 1977, 7- 8 JSC σελίδα 1208.

Δοθέντος ότι

η Εγγλέζικη αποικιοκρατία ασφαλέστατα ήταν παράνομη κατάσταση, άρα και όλες της οι «λειτουργίες» της φέρουν το ορατότατο στοιχείο της αυτονόητης παρανομίας, επομένως από την δύναμη του δικαίου ανατρέπονται και εξοβελίζονται από την νομική μας τάξη, ως παράνομες.

Ναι! Εξοβελίζονται!

Το 1977 από τον ανώτατο δικαστικό ναό της Κύπρου, κύλησε ως εκ της Χαλκόπουλου Κασταλίας πηγής, κρυστάλλινο και διαυγές, θαυμάσιο και κρυστάλλινο νερό, ώστε να ξεπλύνει κάθε απομεινάρι ξενικής (άρα μή εφαρμοστέας) προς τον λαό μας αποικιοκρατικής επήρειας.

Οι τότε «ανώτατοι» μας, τιμώντας την δικαιοσύνη του λαού μας την «απεξάρτησαν» και την απελευθέρωσαν από την βδέλλα της Εγγλέζικης επιρροής, ξεριζώνοντας και καταλύοντας τα δεσμευτικής μορφής αποικιακά άγκιστρα.

Το ανώτατο

με την ιστορική πλέον απόφαση **Antonis Mouzouris and another Vs. «Xylofagou Plantations LTD** », 1977, 7- 8 JSC σελίδα 1208, έδειξε ότι

άριστα,

με σεβασμό και εμπιστοσύνη αφουγκράστηκε την περί δικαίου τοπική σκέψη και αξιοπρέπεια των ανθρώπων τους οποίους υπηρετούσε και απέδειξε την εσωτερική ακεραιότητας πατριωτική του δύναμη:

δεν δέχτηκε δεσμευτικά εφαρμοστέες ως κοινοδίκαιο από τα δικαστήρια μας τις Εγγλέζικες μετά το 1960 αποφάσεις !

Τα δεσμά τα οποία κρατούσαν αλυσοδεμένη μέχρι το 1977 την δικαιοσύνης μας, στο άρμα του «σοφού προηγούμενου» του κοινοδικαιϊκού Εγγλέζικου common law, έσπασαν!

Με απλά λόγια τί ήταν αυτή η απόφαση:

- Ήταν το δίκαιο.
- Ήταν το αυτονόητο για μια χώρα ελεύθερη.
- Ήταν υψηλή μαρτυρία του σεβασμού και ισχυρή δύναμη κατοχύρωσης της δικής μας εθνικής ταυτότητας, της δικαϊκής και εθνικής μας κουλτούρας, της δικής μας περί δικαίου αίσθησης, της δικής μας σκέψης και **αντίληψης** και πάνω από όλα μαρτυρία τιμής προς την ατομική και εθνική **αξιοπρέπεια ενός εκάστου των ανθρώπων μας.**

- Ήταν υψηλή μουσική νότα χαράς και περηφάνιας –η ζωή του λαού μας δεν είναι πλέον υπόδουλη στον Εγγλέζο αποικιοκράτη.

Γράψαμε «η ζωή του λαού μας δεν είναι πλέον υπόδουλη» διότι υπό δουλεία τελούσε μόνο η ζωή του, **όχι όμως η ΨΥΧΗ του, η οποία ήταν πάντα ελεύθερη εδώ και 3.000 χρόνια.**

Β) Συνδυαστική αξιολογική διερμηνευση των δύο σχολών δικαίου Ηπειρωτικού και Αγγλοσαξωνικού. «Συνεργασία» τους στην Κύπρο.

Το ολικό νομικό μας σύστημα, ιερός θεσμός και ζωντανός πολιτειακός οργανισμός, αποτελείται και υπηρετείται από τους ανθρώπους του λαού μας:

κάνει λάθη αλλά,

από αυτά τα λάθη κτίζει καλύτερα τα «οικοδομήματα» του,

παθαίνει και «μαθαίνει»,

διαπλάθεται και εμπλουτίζεται,

εξελίσσεται και προοδεύει,

αντλεί εμπειρίες και γίνεται σοφότερο,

ερευνά και διερευνάται, άρα έχει καλή κλίση προς την «καθαρότητα»

κάνει συγκριτική σκέψη, κάνει αυτοκριτική

άρα

αναπτύσσεται !

αποβάλλει αρνητικά στοιχεία και υιοθετεί καλά, ενώ

το τεράστιο του άλμα είναι ο μεικτός του χαρακτήρας ως πνευματικό κράμα κοινοδικαίου και Ηπειρωτικού,

αφού το κληρονομημένο από τον περί δικαστηρίων νόμο 14/60 Εγγλέζικο κοινοδίκαιο, με το Ηπειρωτικό δίκαιο λειτουργούν πλέον συναγωνιστικά και «συνεταιριστικά» στην μεγάλη του πνεύματος «εταιρεία» της δικαιοσύνης μας.

Βασικοί νομικοί όροι, ακαδημαϊκές και επιστημονικές νομικές αρχές, επιστήμη δικαίου, λεκτικό, λογική και σκεπτικό των νόμων της Ελλάδας(Ηπειρωτικού) σε βαθμό σχεδόν αντιγραφής, ως προϊόντα προερχόμενα από την νομική σκέψη της Ηπειρωτικής οικογένειας μαζί (ομού) και χωρίς αντιφάσεις λειτουργούν στην νομική μας τάξη για να δώσουν λύσεις και να προάξουν το δίκαιο.

Ως καλό παράδειγμα, υιοθετείται στην Κύπρο ο πολύ σοφός και πολύ δόκιμος νομικά δικαϊκός της Ελλάδας («Ηπειρωτικός») όρος, του «αδικαιολόγητου πλουτισμού».

Με καθαρή πρόθεση και όχι βέβαια με σκοπό να «κουτσομπολεύσουμε», με την ταπεινή μας δικηγορική εμπειρία θεωρούμε ότι αυτός ο δικαιοτάτος όρος σε καμία περίπτωση θα μπορούσε να στοιχειοθετηθεί στην Κύπρο υπό «κανονικές συνθήκες» με τους περιεργούς αποδεικτικούς κανόνες του «κκόμον λο».

Επίσης κανόνες και νόμοι π.χ. οικογενειακού, συνταγματικού δικαίου και διοικητικού δικαίου (νόμοι σχεδόν αντιγραφή Ελληνικού δικαίου) ως επίσης και πλείστα θέματα συνταγματικού δικαίου, θεωρίας και σκέψης καθώς και θέματα διδασκαλίας συνταγματικής θεματολογίας, θέματα νομικής επιστήμης όπως π.χ. αναφορά σε άρθρα πανεπιστημιακού ή μή επιπέδου, συγγράμματα συνταγματικού και διοικητικού δικαίου, φιλοσοφίας, λογικής και εν γένει μεθοδολογίας δικαίου από το Ηπειρωτικό δίκαιο, όλα ως επιστημονική θεωρία έχουν ομαλά ενταχθεί για τα καλά στο δίκαιο μας.

Λύση και κάθαρση της τραγωδίας

Μόνο ο Κύριος είναι τέλειος: το Ηπειρωτικό σύστημα δεν είναι τέλειο, έχει και αυτό «τα δικά του»,

Όμως δεν είναι ουτοπικό, δεν είναι άκαρπο!

Μέσα από το κύρος του τεράστιου μεγέθους της μακρόχρονης ακαδημαϊκοφιλοσοφικής επιστημονικότητας που κατέχει ως κληρονομικός συνεχιστής του διαδοχικά συνεχιζόμενου και ασταμάτητα διαμορφούμενου και εμπλουτιζόμενου Ελληνο(ρωμαϊκο)βυζαντινού δικαίου,

- εκ της εμπειρίας του από την τεράστια χρονικά δικαϊκή (αιώνων) λειτουργία,
- εκ του επιστημονικού μεγέθους και του ακαδημαϊκού του βάθους,
- εκ της πνευματικής ευρύτητας του,
- εκ της ελευθερίας της επί του «εδάφους», «υλικής» του δράσης,
- εκ της ευλυγισίας και της προς τον άνθρωπο «καλοσύνης» του νομικού του πνεύματος,

και

- εκ της βαθύτατα διεισδυτικής ενδιάκρισης και επιστημονικής διατύπωσης διάφορων αλλά και διαφορετικών, ενίοτε ακόμη και «συγκρουόμενων» νομικοφιλοσοφικών του θεωριών

(μα αυτή είναι η πραγματική επιστήμη, αντέχουσα ενδοδιαμάχες και συγκρούσεις απόψεων από τις οποίες μόνο νικήτης θα βγεί μέσα από την εύρεση της λύσης και όχι να τελεί βέβαια ως μια άτεγκτα αδιατάρακτη και δογματικά ξηρή και πεισμομένη επιστήμη στα δικά της στεγανά, άρα αυτοϋποδουλωμένη, δηλ.εν τοις πράγμασι αυτοεκφυλιζόμενη επιστήμη)

υπηρετεί καλώς τον άνθρωπο, προάγει καλώς το δίκαιο, προοδεύει, σταθερά εξελίσσεται, σταδιακά δικαιώνεται.

Αναζητώντας την επί του εδάφους αλήθεια:

Η κατά **δύο χιλιάδες χρόνια** αρχαιότερη, περί του δικαίου Ηπειρωτική φιλοσοφία, ισχύει σε **150** χώρες του πλανήτη - συντριπτικά πλειοψηφώντας σε βάρος του Κκομον λό... προς **30** χώρες.

Αρα πενταπλασίως σαρώνει εφαρμοστικά σε όλο τον πλανήτη. Έχει ...δίκαιο.

Η επιστημονική και ακαδημαϊκή θεωρία και σκέψη του Ηπειρωτικού, όλος αυτός ο πλούτος και όλο αυτό το επίπεδο επιστήμης περί την νομική, όλες αυτές οι περί του δικαίου αποφαντικές επιστημολογικές, αναλυτικές, κριτικές και αξιολογικές θεωρήσεις, συσσωρευθείσες στις δέλτους της επιστήμης ως καλές δυνάμεις, μόνο περήφανη κάνουν την Θέμιδα και την εν τη πράξει έννοια της δικαιοσύνης.

Οι σκέψεις της Ηπειρωτικής ακαδημίας έχοντας αυτό το τεράστιο μέγεθος, δεν θα μπορούσαν να περάσουν απαρατήρητες, δεν θα μπορούσαν να μην αποτελέσουν

παράδειγμα, και θα ήταν το απόλυτο λάθος για το «κκόμον - λο» να παραμείνουν ανεκμετάλλευτο πνευματικό υλικό.

Επιτέλους το κκόμον λό, «κατάλαβε» την αδυναμία του και έκανε καλή κίνηση:

δεν παρέμεινε στην θολή σκιά και πίσω από τα τείχη της νομικοφιλοσοφικά στατικής και ουσιαστικά μη εξελισσόμενης επιστημονικά και δικαιοϊκά, δεσποτικής κυριαρχίας της «απόφασης». Αναγκαστικά είδε πίο μπροστά από τον εαυτό του: η απόφαση (στατική) ως ο αλάθητος και ...αναμάρτητος κυρίαρχος πυλώννας δικαίου, όλο και ξεπερνιέται από τον χρόνο και την πρόοδο της επιστήμης της νομικής, διότι δεν μπορεί ένα σύστημα δικαίου να στηρίζεται θεμελιακά περιορισμένο αποκλειστικά και εξαντλητικά στην ανακοπτική στασιμότητα των φωτοτυπημένων προηγούμενων δικαστικών καταλήξεων, ενός ή πολλών δικαστών - καλοί οι δικαστές, εργατικοί και ασταμάτητοι, πλείστοι φίλοι από την νομική σχολή και την δικηγορία, όμως «έτερον εκάτερον» και «καθ' εις εφ'ω ετάχθη» - πρέπει όμως να πάμε μπροστά, ας δούμε ως κοινωνία τα πράγματα σωστά και ελεύθερα ως προς το σύστημα του δικαίου μας, ως προς την λογική και την έμπνευση του.

Το σύστημα του «Κκόμον λό» με ακατανόητη νοσταλγία του παρελθόντος ευρισκόμενο αγκιστρωμένο αποκλειστικά στα μαγικά προηγούμενα, είναι πλέον ...γερασμένο, πρέπει(δηλ. έπρεπε) να δραπετεύσει από τον αυτό-εγκλωβισμό του μέσα στην νομολογιακή πεισματάρικη στατικότητα και να οικοδομήσει ακαδημαϊκά κέντρα προόδου μέσα από την διδαχή και
της επιστημονικής νομικής θεωρίας.

20^{ος} αιώνας μ.Χ.

Καλό και αγαθό προς την νομική φιλοσοφία, μήνυμα.

Δικαιώνεται η Ηπειρωτική επιστημονική θεωρία !

Το κάστρο της από αιώνων κυριαρχίας της «απόφασης» κλονίστηκε στην κοιτίδα της την Αγγλία συνθέμελα εκ των έσω - από τους ίδιους τους Εγγλέζους:

περίπου από την αρχή του 20^{ου} αιώνα, μέχρι και σήμερα 2026 δηλ. εδώ και πάνω από εκατό χρόνια ίσως και πολύ περισσότερα, τα ευρισκόμενα στο φάσμα της σχολής του «κκομον λό» Εγγλέζικα δικαστήρια, κάνουν **αποδεκτή** (πώς θα μπορούσαν να κάνουν διαφορετικά αγνοώντας την επιστήμη;)

ως πηγή δικαίου **την επιστημονική θεωρία και διδασκαλία.**

Υψιστο δώρο προς την δικαιοσύνη! Το κοινοδικαίο κερδίζει, αισθητά ανεβάζοντας τις «μετοχές» του στο μέχρι τότε στατικό χρηματιστήριο του δικαίου.

Το ανιαρά άτοπο κατεστημένο του στερεότυπου, μονότονου, αυτό-εαυτό-επαναλαμβανόμενου, του αυτοεπιβραβευόμενου και του χωρίς φαντασία στάσιμου και παλιομοδίτικου δεσμευτικού πεφωτισμένου του απόλυτου ρόλου της «νομολογιακής δικαστικής απόφασης», το οποίο αναντίλεκτα για οκτακόσια ολόκληρα χρόνια από την εποχή του Ερρίκου και του Εδουάρδου απολυταρχικά κυριαρχούσε, έλαβε τέλος.

Ανέτειλε η φωτεινή του ηλιακού δικαίου ακτίνα, φέρουσα στα φωτοδοτικά της ιόντα την λάμψη της νικηφόρας ιδέας της πανεπιστημιακής διδασκαλίας και της επιστημονικής νομικής θεωρίας προς την οικογένεια του κοινοδικαίου. Ερευσε το νερό της νιότης, ήλθε η ανανέωση, η πρόοδος και η εξέλιξη, η νομική επιστήμη προχωρά μπροστά.

Με ιστορικά δεδομένο ότι από (εγκαθ)-ίδρυσης του Αγγλοσαξωνικού συστήματος οι δικαστές κρατούσαν το δίκαιο υπό τον απόλυτο τους έλεγχο ως οι μοναδικοί γνώστες του, τώρα η ιστορία αλλάζει ρότα:

επιτέλους εγένετο αποδεκτό από την δικαστική απολυταρχία ότι,

γνωρίζουν και άλλοι εκτός από τους δικαστές το δίκαιο.

Συνάμα όμως κατέστη κατ' αναγνώριση αποδεκτό ότι οι δικαστές πρέπει

να πάψουν να είναι εκ του Βασιλιά διορισμένοι απλοί «πρακτικοί», όπως τους λαϊκούς και γραφικούς Οθωμανούς Καδής και πλέον επιβάλλεται επιτέλους οι Εγγλέζοι δικαστές/δικηγόροι να μορφώνονται νομικά,

πρέπει να φοιτούν σε νομικές σχολές.

Η ζωή προχωρά και έτσι (κάποτε) ιδρύθηκαν και στην Αγγλία – μακράν μεταμεσαιωνικά – νομικές σχολές.

Στην Αθήνα της κλασσικής Ελλάδας, οι νομικές σχολές χιλιάδες χρόνια πριν ανθούσαν για αιώνες, αλλά και συνεχίζοντας επί Βυζαντίου στην Κωνσταντινούπολη με καταγεγραμμένες ιστορικά τις λαμπρές ακαδημαϊκές στιγμές της εποχής του (συζύγου της εξ Αμμοχώστου ικανότατης, εξυπνότατης και αδίστακτης «Κυπραίας», Θεοδώρας)

«νομοθέτη» αυτοκράτορα Ιουστινιανού (εξ ου και η λέξη «**justice**» των Εγγλέζων κατά παράφραση της Ελληνικής λέξης «**Ιουστι**»νιανός) τον 5^ο αιώνα μ.Χ.

- με την νομική σχολή Κωνσταντινουπόλεως, να είναι η μια και κυριότερη εκ των τριών πυλώνων της ενότητας πανεπιστημιακών σχολών με την Θεολογική και την Ιατρική.

Ετσι, με την ίδρυση των νομικών σχολών στην Αγγλία η πορεία του δικαίου ήταν πλέον προδιαγεγραμμένη:

και ήταν σωστή πράξη, διότι αν η γνωσιολογική και πνευματική παραγωγή των νομικών σχολών, δεν θα δούλευε και δεν θα επιδρούσε επί του δικαίου, για την καλλιέργεια τον εμπλουτισμό, τον νεωτερισμό, την πρόοδο και την εξέλιξη του, τότε αυτοί που έλαβαν την απόφαση ίδρύσεως τους, τί τις ήθελαν τις νομικές σχολές και γιατί μπήκαν δηλαδή στον κόπο και στα έξοδα να μετατρέψουν τα «**ΙΝ**»(πανδοχεία) και «**μπαρ**»(βαρ-έλια-...«μ(β)παρ»), σε πρωτό-γονες έστω νομικές σχολές στην Αγγλία;

Η δικαιοσύνη λαμβάνει πλέον και στην ομάδα του κοινοδικαίου ως εξ Αγίου πνεύματος, την «δωρεάν» των οφέλιμων καρπών της νομικής επιστήμης, θεωρίας και φιλοσοφικής σκέψης της πανεπιστημιακής διδασκαλίας και των επιστημονικών συγγραμμάτων των ακαδημαϊκών νομοδιδασκάλων, φιλοσόφων, νομικών και νομικών συγγραφέων ακούραστων του πνεύματος εργατών, ταγμένων στην ιδέα της υπηρεσίας, εξέλιξης του δικαίου και της προόδου της δικαιοσύνης.

Αναγνωρίζεται και καθίσταται έτσι πλέον από τα Εγγλέζικα κοινοδικαϊκά δικαστήρια, αποδεκτή ως πηγή δικαίου και ως αποφασιστικός καθοδηγητής του αγώνα της δικαιοσύνης η νομική θεωρία, η σκέψη, η γνώση, αλλά και οι προβληματισμοί της πανεπιστημιακής διδασκαλίας ειδικά μέσα από έγκυρα νομικά **επιστημονικά συγγράμματα** όπως

των συγγραφέων Phipson, Salmond, Chesire, Cros, Clanville Williams:

- Chesire στο **Ιδιωτικό διεθνές δίκαιο**.
- Salmond στα **Αστικά αδικήματα δίκαιο**.
- Clanville Williams στο **Ποινικό δίκαιο**.
- Phipson και Cros στο **δίκαιο της απόδειξης**.

Αρα το ειδικό βάρος της κυριαρχίας της απόφασης καταρρέει και εκπίπτει της από αιώνων μονοκρατορίας της, όχι ένεκα της καλώς ανταγωνιστικής ή αντιπερισπαστικής,

αλλά εκ της υψηλής ισχύος της απολύτως οφέλιμης εγνωσμένης προς το δίκαιο, αξίας της επιστημονικής θεωρίας και διδασκαλίας.

Το κάστρο της δικαιοσύνης ανελευθερίας το οποίο υφίστατο εξ αιτίας της «τυρανικής» επιβολής της δικαστικής σκέψης και δράσης επί του κεφαλαίου με τίτλο απόδοση του δικαίου γκρεμίστηκε! Και αυτή η «σκέψη και δράση», ναι ήταν όντως τυρανική έδενε και έλυνε τα πάντα, ωσάν ο κοινοδικαϊκός δικαστής να ήταν η ίδια Θεία Θέμις: όλα τα σκεφτόταν, όλα τα ήξερε και όλα τα επέβαλλε.

Τώρα όμως, μιλά ΚΑΙ η επιστήμη επιβάλλοντας στην δικαστική διαδικασία αυτά τα οποία στο μέτρο της δύναμης της δικαιούται αλλά και υποχρεούται να πράξει. Το κοινοδίκαιο παραδέχεται ήττα και η ήττα αυτή είναι η ως άνω καταγραφείσα απλή αναγνώριση:

ότι γνωρίζουν και άλλοι εκτός από τους δικαστές το δίκαιο.

Σημ. προσθέτουμε ότι:

(α) - αφού εκτός από τους δικαστές(κατ'αναγνώριση τους) νομικά γνωρίζουν και «άλλοι» επομένως

(β) οι κοινοδικαιϊκοί δικαστές αντιλήφθηκαν ότι η απόδοση του δικαίου δεν είναι μια απλή «πρακτική» αλλά είναι τεράστια ευθύνη, οι εποχές των «Καδίων» δεν αποτελούν καθόλου λαμπρό παράδειγμα, η δικαιοσύνη απαιτεί επιστημονικό υπόβαθρο και υψηλή γνώση - δεν καλύπτουν πλέον την δικαιοσύνη και δεν είναι ο μοναδικός οδηγός της ιδέας απόδοσης του δικαίου μερικές σκόρπιες και εντελώς τετριμμένες αποφθεγματικές ή αποσταγματικές λέξεις κλειδιά «cases», όσο σοφές, όσο πολυχρησιμοποιημένες και να είναι...Αυτό δεν είναι δικαιοσύνη, διότι το περί απόδοσης του δικαίου κεφάλαιο είναι πολύ πιο σύνθετο, πολύ βαθύτερο και πολύ πιο λεπτό.

Καιρός ήταν επιτέλους να λάβουν και οι Αγγλοσάξωνες επιστήμης γνώση μέσα από ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα (όπως όλος ο υπόλοιπος πλανήτης), διότι τελούσαν εν πλάνει, όντες καθηλωμένοι για αιώνες στον μικρο-κόσμο των ιδιωτικών «Ιν» και «Μπαρ».

Προσθέτουμε ακόμη ότι:

το κοινοδίκαιο,

(παρά τις ως άνω ακαδημαϊκές και πανεπιστημιακές επιμορφώσεις που έλαβε καθώς και τις επιστημονικές και πνευματικές θεραπείες τις οποίες εδέχθη),

εν τούτοις εξακολουθεί κληρονομικά και εκ μή εισέτι διαγραφείσων τινών γονιδιακών καταβολών να σφάλει με εκ κεκτημένης ταχύτητας τρόπο και αντανακλαστικά, σε πολλά πράγματα.

Ας δούμε ένα μόνο θέμα το εξής:

μας ενοχλεί ως δικηγόρους, π.χ. το γεγονός ότι τα κοινοδικαιϊκά δικαστήρια απολυταρχικά και εκτός της εξουσίας τους καθορίζουν και δίνουν ακόμη (2026μ. Χ.) ορισμούς σε νομικά στοιχεία/πράξεις ανακαλύπτοντας μάλιστα και **νομικούς όρους**. Όχι, αυτό είναι μέγα επιστημονικό λάθος, διότι οι νομικοί ορισμοί (τουλάχιστον στα βασικά/ουσιώδη κεφάλαια) από-δίδονται – **και σε προηγηθείσα χρονική στιγμή από αυτήν της συγκεκριμένης δίκης** – **μόνο από την νομική επιστήμη και τον νόμο:**

μα είναι αυτονόητο. Είναι ωσάν τους ποινικούς νόμους οι οποίοι (ορθότατα) προϋπάρχουν τινός αδικήματος και **ήδη** έδωσαν προς τα έξω τους συγκεκριμένους νομοθετικούς/νομικούς κανόνες. Σε αντίθετη περίπτωση ΔΕΝ ισχύουν οι ποινικοί νόμοι διότι δεν μπορούν να φέρουν αναδρομική δύναμη και να κατέχουν ισχύ εφαρμογής για αδικήματα χρονικά τετελεσθέντα/προηγηθέντα της τυπικής και ουσιαστικής έναρξης της ισχύος τους. Διότι δεν είναι δυνατόν ένας ποινικός όρος/αδίκημα να υποδειχθεί επιβεβλημένα προς τήρηση και εφαρμογή στην κοινωνία των ανθρώπων **προ** της εγκαθιδρυτικής του ένταξης στην ομάδα της ποινικής νομοθεσίας- με πιο απλά λόγια και με απλό παράδειγμα, μια πράξη η οποία ετελέσθη το 2025, δεν μπορεί να θεωρηθεί παράνομη και ως ποινικά κολάσιμη με βάση ποινικό νόμο του 2026. Είναι απλούστατο για όσους διδάχτηκαν ποινικό δίκαιο αφού από πρώτο μάθημα του ποινικού γνωρίζουν ότι ο ποινικός νόμος δεν μπορεί να κατέχει αναδρομική ισχύ. Τέλος.

Ετσι για να μην ξεχάσουμε τα λίγα νομικά μας!

Τόσο σημαντικό είναι για τον νομοθέτη να προλάβει και αποτρέψει άλλες ερμηνείες εκτός της δικής του σκέψης, όρων και εννοιών συγκεκριμένου νόμου, ώστε στο προοίμιο του κάθε νόμου θέτει προληπτικά προς τούτο μέτρα.

Απλά και τυχαία παραδείγματα:

α) π.χ. ο περί συμβάσεων νόμος Κεφ.149 εν προοιμίω, στο άρθρο 2 υπό τίτλο «Γενικός κανών ερμηνείας του νόμου» λέει: «*εν τω παρόντι νόμω εκτός εάν άλλως προκύπτει εκ του κειμένου, αι ακόλουθοι λέξεις και εκφράσεις χρησιμοποιούνται υπό την ακόλουθον έννοια* - (ε)πάσα υπόσχεσις και πάν σύνολο υποσχέσεων αίτινες συνιστώσι την αντιπαροχήν αλλήλων, θεωρούνται **συμφωνία**» = ξεκάθαρος ο νόμος

ως προς τις έννοιες αφού ήδη προσδιόρισε τον όρο συμφωνία! (το ρήμα προδιορίζω σημαίνει ορίζω, «επιβάλλω» επακριβώς την έννοια για ένα θέμα/σημείο).

β) ο περί δικαστηρίων νόμος 14/1960 εν προοιμίω στο άρθρο 2 υπό τίτλο «ερμηνεία» λέει ότι: «*Εν τω παρόντι νόμω εκτός εάν εκ του κειμένου προκύπτει διάφορος έννοια – αγωγή σημαίνει.... ακίνητος ιδιοκτησία σημαίνει... ανώτατον δικαστήριο σημαίνει...* » κ.λ.π. = σαφής ο νόμος, τα ίδια ως ανωτέρω...

Η επιστήμη, ο νομοθέτης και ο νόμος αυτοί είναι εκείνη η πνευματική δύναμη, η οποία δίδει στην κοινωνία τους ορισμούς και καθορίζει τις ταυτότητες (των)νομικών απαρτίων, ώστε να γνωρίζουν οι άνθρωποι τα δικαιώματα και συνάμα τα όρια τους διότι αυτοί είναι οι «γεννήτορες» και αυτοί οι δίδοντες την κληρονομία αυτή προς τον «απόγονο» και κληρονόμο δικαστή, ο οποίος καλείται τώρα να διαχειριστεί σωστά την υψηλή αυτή κληρονομία. Έργο του δικαστού δεν είναι να «διδάσκει» ή να πλάθει το δίκαιο, ούτε εσσιθελικά να διατυπώνει εννοιολογικά κατά καθοριστικό τρόπο ορισμούς συγκεκριμένων δικαιοτικών εννοιών, διότι τον ορισμό τον εξέφρασαν ήδη οι προς τούτο κατάλληλοι νομοθετικοί, επιστημονικοί, ακαδημαϊκοί, κοινωνικοί θεσμοί.

Η δουλειά του δικαστού, είναι ...«απλά» εφαρμοστική,

δηλ. αναλύει και ερμηνεύει τους νομικούς ορισμούς με πειστικότητα η οποία να πείθει για τον τρόπο και το επίπεδο στο οποίο θα εφαρμόσει το δίκαιο. Δεν μπορεί π.χ. μια δικαστική απόφαση με αφορμή την εξέταση μιας συγκεκριμένης υπόθεσης να μας υποβάλει σε σμίκρυνση τον νομικό όρο «δικαιοπραξία», ή να προβεί σε περιφερειακή διαπλατύνση του όρου «φάσμα δικαίου», μέσα από τον μικρόκοσμο των συγκεκριμένων μικρο-γεγονότων μιας υπόθεσης και εμείς ως αμήχανοι και ...ακατάρτιστοι δικηγόροι να υποχρεούμαστε να τον αποδεχτούμε και από πάνω.

Και είναι λογικό: ας δούμε τους ρόλους - ο δικαστής ως ταπεινός υπηρέτης του δικαίου δεν είναι «ανώτερος» νομικά από κανένα.

Είναι ένας ηθικά εκλεκτός άνθρωπος, ο οποίος φέρει ένα μεγάλο φορτίο ευθύνης το οποίο η κοινωνία του εμπιστεύτηκε,

όμως ας μην μας συγχύζει η θέση - ο δικαστής ήταν συμφοιτητής μας στην νομική σχολή και χωρίς να κάνουμε διαγωνισμό γνώσεων ο απλός αυτός άνθρωπος, δεν ξέρει περισσότερα νομικά από εμάς. Αν υπάρξει διαφωνία επί του απλού αυτού συλλογισμού, σεβαστή μεν η άποψη, όμως ο γράφων θεωρεί ότι εξ αιτίας αυτής της διαφωνίας καλούμαστε όλοι να ξαναφοιτήσουμε στην νομική σχολή, ώστε να προσπαθήσουμε να λύσουμε επί του ακαδημαϊκού εδάφους το θέμα αυτό !

Επανερχόμενοι-

Η μονοκρατορία του κοινοδικαϊκού νομολογιακού προηγούμενου γκρεμίστηκε. Η βασική κολώνα του ναού του κατερρίφθη από έναν νέο Σαμψών, ο οποίος στην προκειμένη περίπτωση ήταν ο ίδιος ο εαυτός του. Αυτό-κατά-λυση του από δικά του πυρά, από το δικό του αυτογκόλ: «κάθαρση της τραγωδίας», δεν γινόταν αλλιώς!

Επομένως ας το καταλάβουν αυτό τινές νοσταλγοί του Εγγλέζικου νομικού μεθοδισμού της υποταγής στην πτωχότητα της αναμάρτητης σοφίας της απόφασης, ότι η απόφαση «δεν είναι αυτό που νομίζουν», αφού οι άνθρωποι κινούνται προς τα μπροστά και πλέον οι σύγχρονες τάσεις έχουν περιορίσει την αξία της, έχοντας παραμεριστεί και μειωθεί πλέον χωρίς επιστροφή ο δεσπότης της ρόλος και επομένως συνακόλουθα ας ενώσουμε τα βήματα μας όλοι μαζί βαδίζοντας, την προς τα εμπρός πορεία του δικαίου.

Προσωπική (ταπεινής σκέψης) διαπίστωση του γράφοντος, από την πρώτη μέρα που άσκησε δικηγορία: μας εξέπληξε και δεν θα παύσει ποτέ να μας εκπλήσσει η επίκληση μιας απόφασης μέσα από κατάστιχα ακόμη και από το πουθενά του 18^{ου} λέει (σημ. 18^{ος} αιώνας σημαίνει από το 1701 μέχρι το 1799) ξένης χώρας για την λύση νομικού μας θέματος και για την οποία ανεύρεση τινές μάχονται εντελώς επίπονα, αφού για να εντοπιστούν αυτές οι αποφάσεις δεν είναι και η πιό απλή διαδικασία.

Σε γενικές γραμμές στο σύστημα δεν υπάρχει καμία αφορώσα το σύνολο των πολιτών πηγή γνώσης της απόφασης στην οποία να προστρέξει (και άρα κατά

τεκμήριο προσ- έτρεξε) και ο τελευταίος απλός γεωργός του χωριού. Κανένας δεν υπάρχει θεσμός **ελευθέρας και ευρείας προσέγγισης και μαζικής λαϊκής πληροφόρησης**, αλλά ούτε και καμία αποθήκη σκέψης υφίσταται στην οποία να υπάρχει συγκεντρωμένο πληροφοριακά όλο το καταληκτικό δικανικό σκεπτικό ή περιληπτικά ταξινομημένο και κωδικοποιημένο έστω και το κατά καταστάλαγμα βασικό τουλάχιστον ίζημα του αποφθεγματικού κύρους της δευτεροβάθμιας παραγωγής.

Αρα δεν μπορεί νομικά να σταθεί ΚΑΝΕΝΑ τεκμήριο δημόσιας γνώσης της απόφασης, από τον απλό πολίτη και ας τον αφήσουμε επομένως ήσυχο, διότι ήδη αγγίξαμε την παρανομία.

Ερωτούμε επομένως εμείς οι απλοί δικηγόροι:

από την στιγμή που λένε ότι η νομολογία είναι **πηγή δικαίου, (άρα διατάσσετε να την υπακούτε) πώς μπορεί να μας δεσμεύει** αφού **ΔΕΝ** πληροί και **ΔΕΝ** φέρει τις εφαρμοστικές προϋποθέσεις δέσμευσης, δηλαδή την σε όλους γνώση με επί τούτω πληροφόρηση των ανθρώπων μέσα από την **ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ** όπως ακριβώς **λογικότητα** τελεί ο δημοσιευόμενος νόμος;

Και από πού άντλησε δεσμευτικό χαρακτήρα η απόφαση, αφού τίποτε δεν άκουσε γι' αυτήν ο απλός πολίτης και ακόμη πιά απλά δεν την ξέρει; Πόσο μάλλον για τις Εγγλέζικες αποφάσεις του 1.700 και 1.800 τίποτα. Τότε με την λογική αυτή, γιατί να μη μας δεσμεύει και μια δευτεροβάθμια απόφαση του 1800 του ανωτάτου δικαστηρίου της Ιαπωνίας ή της Ουρουγουάης ή της Μοζαμβίκης; Μήπως αυτές τις γνωρίζουμε πιά λίγο ή καθόλου ως αποστασιακά μακρύτερες, ενώ τις Εγγλέζικες του 1800 τις γνωρίζουμε καλύτερα ως κοντινότερες; Αστείεις θέσεις!

Στο ίδιο επίπεδο τις γνωρίζουμε όλες... δηλαδή καθόλου δεν τις γνωρίζουμε.

Επομένως κατέχουν το ίδιο επίπεδο και την ίδια ισχύ Αγγλία ομού Ιαπωνία, Ουρουγουάη, Μοζαμβίκη. Αρα καμία εξ αυτών δεν υπάρχει και άρα καμία δεν μας δεσμεύει.

Η άποψη του γράφοντος επομένως είναι ότι ευρισκόμεθα ενώπιον νομικής ατοπίας η οποία αυτή ατοπία όταν ειπωθεί όχι κα αυστηρά (νομικά) αλλά απλά νομικά, πρόκειται περί αδιεξόδου παρανομίας και δεν βοηθά να λέμε «άστο να πάει», «ε μα έτσι είναι», «έτσι το ήβραμεν», διότι αυτό δεν μας τιμά ως νομικούς.

Αρα λοιπόν πού καταλήγουμε:

ας επικαλούμαστε την ελλιπή πρακτικά και τραυματισμένη νομικά, βοηθητική(επικουρική) και αμφισβητούμενη ηθικά και επιστημονικά αυτή πηγή δικαίου, η οποία λέγεται «απόφαση»

στο λογικό μέτρο,

με πολύ - πολύ - πολύ περισσότερη φειδώ και πολλή δικονομική σκέψη και εγκράτεια και ας μην την θεωρούμε, ως το απόλυτα λυσιτελές βέλος στο ολικό περιεχόμενο της φαρέτρας του νομικού.

Επομένως ας μην αυτοεγκλωβιζόμαστε και ας μην αυτοϋποδουλωνόμαστε σε τόσο μεγάλο βαθμό στην «απόφαση», έστω και αν αυτή η σχολή σκέψης είναι θεμελιώδης και εκ των ούκ άνευ ουσιώδης πυλώνας για το κοινοδικαίο.

Ας επικεντρώσουμε την νομική μας σκέψη αυστηρά στην βάση της επιστήμης και στην στόχευση του πραγματικού δικαίου: Καμιά ΑΡΧΗ ΔΙΚΑΙΟΥ δεν επιτάσσει, ούτε και κανένα πανεπιστημιακό ΒΙΒΛΙΟ ΝΟΜΙΚΗΣ λέει ότι ο δικαστής εφαρμόζει την «απόφαση». Όλα τα βιβλία νομικής λένε ότι ο δικαστής εφαρμόζει ΜΟΝΟ τον ΝΟΜΟ.

Τίποτε δεν είναι τυχαίο στην Ελληνική γλώσσα, όλα έχουν νόημα, όλα σημαίνουν κάτι: η δικαστική «απόφαση» μέσα στο λεξιλόγιο της υπέρτατης των επιστημών, της νομικής επιστήμης, όταν ένεκα ανώτερης ιεραρχικά προέλευσεως λάβει χαρακτήρα καθοδηγητικό, επιστημονικά ονομάζεται νομολογία ήτοι «λόγος του νόμου» δηλαδή: έργο εφαρμογής του νόμου, αποτέλεσμα του νόμου, άρα παιδί του νόμου. Επομένως ποιός είναι αυτός που μπορεί υπερνικώντας τους άκαμπτους κανόνες της λογικής και τους αδυσώπητους και αδιατάρακτους νόμους των χωροχρονικών δυνάμεων να δώσει στην νομολογία ισχύ ισότιμη με τον νόμο, αφού ο νόμος είναι ο γεννήτορας της νομολογίας; Πώς μπορεί μια εκ δευτέρου βαθμού και ως επιπτώτικα επεληθούσα κατάσταση, η οποία λέγεται νομο-λογία να ισοζυγίσει στην πλάστιγγα της Θέμιδας με

τον νόμο; Δηλαδή το «παιδί» του νόμου εξισώνεται βαθμολογικά με τον γεννήτορα του; Λογικά αντιφατικό και νομικά παράδοξο.

Καταληκτικά

- η φωτοτυπική προσκόλληση στην απόφαση ως αρθεί επιτέλους και ως περιοριστεί η ισχύς της απόφασης μέχρι το σημείο που ορθά επιτρέπεται να κινείται εντός της εμβέλειας του απλού βοηθητικού ρόλου ο οποίος της αρμόζει, ώστε να μην αποτελεί την πρώτη λέξη στην βαθμίδα της δικαστικής και δικηγορικής σκέψης ωσάν και να μην έχουμε νόμους...δεν είμαστε α-νόμοι.
- η απόφαση ως προϋπάρχων δευτεροβάθμιος δικαστικός λόγος ως περιοριστεί στην δύναμη του επιστημονικού και πραγματικού εύρους και της σωστής έννοιας της νομολογίας και ως φέρει αφ'εαυτής την κατά αναλογία δράση και κατά διαβάθμιση αρμόζουσα ισχύ, δηλ. ως κατόικονομία απλό όπλο(μή όμως υπερόπλο) της δικαιοσύνης.

Η πραγματική της βαρύτητα μέσα στην κλίμακα της ιεραρχικής δύναμης των πηγών δικαίου (και ως το καταλάβουμε ή καλύτερα ως το αποδεκτούμε όλοι) είναι πολύ απλή, διότι η αλήθεια ήταν και είναι πάντα απλή: η «απόφαση» ως αποτέλεσμα ΗΔΗ επιλυθείσας συγκεκριμένης διαφοράς

είναι ένδειξη,

είναι υπόδειξη,

είναι ένα παράδειγμα,

είναι ως εξ εφαρμογής εκ προηγούμενης εμπειρίας μια απλή βοηθητική καθοδήγηση.

Αρα η απορρέουσα δύναμη της είναι αυτή που είναι, όχι περισσότερη – διότι η πραγματική της αξία είναι (ως) μια απλή επικουρική=βοηθητική, πηγή δικαίου... τέλος.

Και τί επομένως θα πρέπει να γίνει;

Φτάσαμε μήπως σε αδιέξοδο;

Καθόλου αδιέξοδο!

Αντιθέτως η λύση είναι μπροστά μας και είναι πολύ - πολύ απλή:

ως αναλάβουμε επιτέλους πρωτοβουλία/ες και ως φορτίσουμε με θάρρος τα ρέοντα στον θόλο της σκέψης μας νομικοπνευματικά ηλεκτρισμένα ιοντικά μας τεμάχια, με σκοπό να τα καταστήσουμε ισχυρά και ικανά με δύναμη να στραφούν ΠΡΟΣ την πρωτογενή αναζήτηση λύσεως(ων) στα νομικά ερωτήματα που μας απασχολούν – γι'αυτό εξ άλλου με τόσο τεράστιο κόπο φοιτήσαμε στις νομικές σχολές, όχι τόσο για να αποστηθίσουμε νόμους και θεωρίες, αλλά για να μάθουμε να ΣΚΕΦΤΟΜΑΣΤΕ νομικά –

ώστε να απελευθερωθούμε από την νομική σκλαβιά και να εξυγιανθούμε από την επιδημία του συρμού: «*κάτσε να δούμε τί έκαναν οι άλλοι προηγουμένως γι'αυτό το θέμα*».

Ας το δούμε βαθύτερα το θέμα, συνάμα όμως και απλούστατα: μα τί είναι η μέσα από αναγωγική (ανάτρεξης) αναζήτηση των «άλλων» προηγηθεισών αποφάσεων; Και εντάξει κοπιάσαμε πολύ και την βρήκαμε την «άλλη» προηγηθείσα: όμως η ανακαλυφθείσα παρούσα δευτεροβάθμια «προηγηθείσα άλλη» δεν είναι λογικό ότι στηρίχτηκε και αυτή σε κάποια προηγούμενη; Ας ταυτοποιήσουμε αριθμητικά την «προηγούμενη» την οποία τώρα βρήκαμε, με τον αρ. π.χ. 3, σε ένα κύκλο τριών προσπαθειών. Η «3» λογικά κάπου στηρίχθηκε, δηλ. π.χ. σε άλλες «προηγηθείσες», άρα με βάση το παράδειγμα μας καλώς έλαβε το νούμερο 3. Αρα η «3», είναι αδιαμφισβήτητο δεδομένο ότι στηρίχτηκε σε μια προηγούμενη αρ. «2», αλλά και η αρ. «2» πιθανότατα σε μια προ – «προηγούμενη» υπ'αρ. «1».

Και η «1»;

Η νομική είναι φιλοσοφία:

Πού στηρίχτηκε η 1(ένα);

Μα αφού η «1» ως πρώτη δεν είχε πίσω της ΤΙΠΟΤΑ. Στηρίχτηκε στο πουθενά;

Ναι! Στηρίχτηκε στο πουθενά! Αυτό πασχίζουμε να μεταδώσουμε στον αναγνώστη: το «πουθενά».

Το «πουθενά» ήταν αυτό το οποίο γέννησε την «αρχέγονη» (= αρχή και γόνος) απόφαση ως οιονεί «εν αρχή λόγος».

Ξέρει κάποιο ανθρώπινο όν να μας πεί πώς ξεκίνησε ο εν αχρή λόγος.
Ξέρει κάποιο ανθρώπινο όν να μας πεί πως ξεκίνησε το σύμπαν;
Αυτό που έχει σημασία στην ζωή μας είναι το αποτέλεσμα: και όμως ο λόγος και το σύμπαν ξεκίνησαν από κάπου.

Αρα; Πού καταλήγουμε;

Καταλήγουμε ότι το «προζύμι» δηλ. η απόφαση «1», ανεφύη-ήτοι φύτρωσε ως το εκ παρθενογενέσεως, αυτότοκο και πρώτο προϊόν νομικής αντίληψης, μή στηριχθείσα σε καμία άλλη απόφαση. Οσο φιλότιμοι και ακούραστοι αναζητητές και να είμαστε πάντα θα καταλήγουμε στον ως άνω αρ. «1» και πάντα ο αρ. 1, ως η πρώτη σκέψη πουθενά δεν θα στηρίζεται παρά στο μηδέν, εκτός αν ανατρέψουμε Πλάτωνα, Αριστοτέλειδες, Ευκλείδεις και Πυθαγόρες και όλα τα μαθηματικά τους με την λύση της υπερνίκησης των αριθμών πριν το μηδέν, (δηλ. να μεταβούμε ως άνθρωποι στο πλην) ή να βρούμε λύτρωση στην ισοπεδωτική λύση του απείρου, όμως ο γράφων με πλήρη ταπεινότητα και μιλώντας μόνο για τον εαυτό του, αυτοθεωρείται «ασήμαντος» ώστε να το πράξει αυτό.

Επομένως η (μάννα) «1» ήταν και είναι καθαρά πρωτογενής νομική σκέψη!

Δηλαδή το «πουθενά», δεν είναι τίποτε άλλο από πρωτογενής παραγωγική νομική σκέψη!

Ας γίνουμε επιτέλους ανεξάρτητοι και πνευματικά αυτοδύναμοι νομικοί, ιδίας αυτό- κάλυψης, αυτό-κυριάρχου νομικής αναζήτησης και αυτό-δυνάμου έρευνας πρωτογενούς πάντοτε μορφής και σκέψης και όχι εξ επ-ακολουθίας αβέβαιοι, λάθρα δευτερογενείς αντιγραφείς, όπως κάναμε στα διαγωνίσματα στο γυμνάσιο.

Αρα λοιπόν τί είναι αυτό που πρέπει να μας ενδιαφέρει ως δικηγόρους και ως απλούς πολίτες να κάνει ο δικαστής μας;

- μήπως τον έμμεσο συντάκτη νόμου και ως εξ αποτελέσματος νομοθέτη, μέσα από την κυκλοτερή προσκολλητική τακτική της αναμασητικής υιοθέτησης υπαρχόντων δεδομένων εκ της εμπειρίας των προηγούμενων «φαρμακευτικών δόσεων», στην διάρκεια του αγώνα του να βρει λύσεις,
ή

- τον ελευθέρας ψυχής, ελευθέρας διανοίας, ελευθέρας κρίσης και δράσης δίκαιο ερμηνευτικό εφαρμοστή του νόμου;

Ο Πλάτωνας ο οποίος τόσο πολύ πίστεψε στην «ιδανική πολιτεία» και άλλο τόσο μόχθησε για να πείσει τον άνθρωπο για την πολιτική της ωφελιμότητας και την δικαιοσύνη της αξία, μιλώντας στους μαθητές του για την καλή διακυβέρνηση της καλής αυτής πολιτείας, τους διδάσκει ότι αυτή επιτυγχάνεται, μόνο όταν οι διελεύσεις πολιτευτών και πολιτευομένων περνούν μέσα από τις ανορθωτικές αξίες των λεωφόρων της δικαιοσύνης και της φιλοσοφίας,

όμως

για το θέμα δικαιοσύνη και το θέμα απόδοσης της, ούτε και μια λέξη έγραψε για δικαστές οιονεί νομοθέτες μέσα από επεμβάσεις τους προς το δίκαιο, εξ αιτίας των μεταγίσεων των εκ δευτέρου βαθμού αποφάσεων τους(ή εξ ετέρων ανωτέρων ιεραρχικά προς τις κατώτερες) όσο δυνατές, όσο δουλεμένες, όσο σεβαστές και αν είναι. Διότι αν αυτό ισχύσει (δηλαδή ο δικαστής να νομοθετεί) τότε θα προέκυπτε καθ' ημάς σοβαρό πρακτικό και πολιτειακό ζήτημα, τραγικής δυσαρμονίας εκ της εξ υπέρβασης κατάλυσης της διακριτικότητας των πολιτειακών εξουσιών και επομένως τότε θα προέκυπτε και τεράστιο ερώτημα, τί θα τους χρειαζόμασταν τους 56 νομοθέτες μας αφού θα ήταν ένα μέγα οικονομικό θέμα αχρείαστο;

Συνάμα αν νοσταλγοί της αποικιοκρατίας(υπάρχουν;) περιέλθουν σε εμφανή ή έστω ελεγχόμενη αποστέρηση αν τυχόν περιοριστεί αυτή η νομική κατάσταση ώστε δεν θα μπορούν να ζήσουν χωρίς την καταθλιπτική εξουσία του «κκομον λό», ας πάνε σε χώρες του Αγγλοσαξωνικού δικαίου και τότε θα μας θυμηθούν:

- Στην Βόρειο Ιρλανδία, η οποία παρά τα όσα λέγονται, εμείς θεωρούμε ότι εξακολουθεί να κατέχεται από την Αγγλία, πολίτης την δεκαετία του 80 για αδίκημα που δεν διέπραξε, παρέμεινε για πάρα πολλά χρόνια στην φυλακή ως μέλος του Ιρλανδικού δημοκρατικού στρατού IRA, μετά από καθ' ομολογία παραδοχή του (και

την οποία όμως το δικαστικό σύστημα αποδέκτηκε) η οποία όμως παραδοχή και ομολογία ήταν κατόπιν βασανιστικής πίεσης από τις εμπλακείσες δυνάμεις, γεγονός το οποίο αναγκάστηκε να αναγνωρίσει το κρατικό σύστημα.

Πώς προστάτευσε όμως τον άνθρωπο αυτό το δικαστικό σύστημα;

Το ανθρώπινο πρόσωπο της δικαιοσύνης (διότι πρέπει να έχει ανθρώπινο πρόσωπο αφού κρίνει ανθρώπους, άρα αν δεν έχει ανθρώπινο πρόσωπο δεν είναι δικαιοσύνη) πού βρισκόταν τις ώρες της διαδικασίας;

Θα άρεσε άραγε στον αποφασίσαντα δικαστή, να παραμείνει αυτός πάρα πολλά χρόνια στην φυλακή για κάτι που δεν έκανε;

Ήταν μήπως δικαστική πλάνη ή δικαστική εθελούσια επί σκοπώ σκληρότητα;

- Μήπως παίζει κάποιο ρόλο σε τέτοιες θλιβερές για την δικαιοσύνη και τους ανθρώπους περιπτώσεις το ότι στο απρόσωπο σύστημα του «κκομον λο» ο δικαστής κρίνει **ως διαιτητής**(αντιπαραθετικό) και ΜΟΝΟ με όσα του παρουσιάσουν οι δύο αντιπαρατιθέμενες (αντιμαχόμενες) πλευρές και όχι και με όσα του λέει το ανθρωπινοδικαστικό διεισδυτικό ένστικτο του και η δικαστική και ανθρώπινη του συνείδηση, αφού από πάνω του έχει πέλεκεις, τους ανακοπτικούς της δικαιοσύνης, κανόνες της διαιτησίας οι οποίοι δεν του επιτρέπουν να κάνει λέει ούτε και ΜΙΑ ΕΡΩΤΗΣΗ, αν όχι ως διερευνών δικαστής, έστω **από ενδιαφέρον και ακόμη και έστω από ανθρώπινη περιέργεια;**

Τί να τον κάνουμε τέτοιο δικαστή όταν δεν έχει και λόγο και θεσμικά επιβεβλημένο καθήκον να συμμετάσχει στην εύρεση της αλήθειας;

Και γιατί τότε η κοινωνία μέσω της πολιτείας έκανε τον κόπο να τον ανεβάσει στην έδρα;

Εξ ακοής :

- Αυτό το «χίαρσεϊ»(εξ ακοής)τί «ιστορία» είναι;
Εξ ακοής- η πιό «πονεμένη» νομική ιστορία.

---Προ-σημείωση:

ένα λάθος το οποίο μπορεί να κάνουν ακόμη και δικηγόροι, είναι ή νομική ερμηνεία την οποία αποδίδει το «κκομονλό» στο «χίαρσεϊ». Ο όρος «Χίαρσεϊ», δεν σημαίνει ότι δεν μπορεί ο μάρτυρας να αναφερθεί σε «πλανώμενα» στοιχεία, π.χ. «είδα τον τάδε και μου είπε ότι ... όπως δηλαδή π.χ. ο Α λέει στην αστυνομία «είδα τον τάδε να κλέβει». Αυτό είναι λογικό και όχι μόνο αποδέχεται, το είδα» και το «άκουσα», αλλά το αναζητά π.χ. η αστυνομία από-δίδοντας του και διερευνητική και νομική αξία ως νόμιμη και καλή μαρτυρία.

Ο μάρτυρας μπορεί να πεί/καταθέσει ως πρωτότυπη γνώση το ως άνω λεκτικό **μέχρι το ...**«μου είπε ότι...». Για το «κκόμον λό» μέχρι εκεί -στο Ηπειρωτικό δίκαιο ισχύουν άλλοι κανόνες.

Τίποτα μετά το «μου είπε» δεν επιτρέπει το κοινοδίκαιο, αφού είτε θα διακοπεί ο μάρτυρας μετά από ένσταση του δικηγόρου της άλλης πλευράς ή από επέμβαση του δικαστού αλλά,

ακόμη και αν προλάβει ο μάρτυρας να πεί κάτι, ο δικαστής δεν θα το αποδεχτεί ως καλή μαρτυρία.

Επομένως το κατατεθέν στο δικαστήριο λεκτικό «είδα τον τάδε», υπό «τις τάδε συνθήκες» και με την «παρουσία των τάδε προσώπων», στο «τάδε μέρος» κ.λ.π. όλα αυτά ναι, βεβαίως και αποτελούν πρωτότυπη γνώση του μάρτυρα(κατά το κοινοδίκαιο), είναι καλή μαρτυρία,

όμως το «μου είπε ο τάδε το ...τάδε» και οι αναφορές στα λόγια τα οποία ελέχθησαν δεν είναι αποδεκτή ως νομικά βάσιμη μαρτυρία, διότι λέει πρέπει να έρθει ο ίδιος (ο «τάδε») να καταθέσει τα συγκεκριμένα λόγια, διότι αυτά που θα πεί ο ακούσας, πιθανόν είτε να μην είναι αληθή ή μπορεί ακόμη και να μην μετεφέρθησαν ορθά κ.λ.π.

Η ουσία: δηλαδή το κοινοδίκαιο δεν κάνει αποδεκτή την εξ ακοής μαρτυρία(δηλ. το «άκουσα») ως προς την αλήθεια γι'αυτά που λέει ότι άκουσε ο μάρτυρας από το (μὴ παρόν) τρίτο πρόσωπο.

Εμείς εμμένουμε:

-μαρτυρία με βάση την καθοδήγηση της απλής του απλού ανθρώπου λογικής δυνητικά είναι το κάθε στοιχείο, σημαντικό ή ασήμαντο το οποίο ρέει στο σύμπαν. Ποιό μέλος του ανθρώπινου γένους έχει την δύναμη να αγνοήσει ή ανακόψει την ροή αυτή; Αν όμως κατά πλάνη επιμένει να την αγνοεί ή να φιλοδοξεί να την ανακόψει τότε τελεί υπό «ασυμβίβαστο» και επομένως ας αλλάξει πλανήτη και γαλαξία, ίσως εκεί να ισχύει άλλη λογική.

Επομένως είμαστε υποχρεωμένοι να ακούσουμε την μαρτυρία την οποία είτε κατά σύνολο, είτε κατά μέρος ή ακόμη είτε και σε συγκεκριμένα και «επιλεγμένα» εντός αυτής σημεία, θα «κοστολογήσουμε» ως προς την ποιοτική της αξία. **Πρέπει όμως πρώτα να την ακούσουμε.**

επομένως ο δικαστής καλό και προς το συμφέρον της δικαιοσύνης,

πρώτα να ακούσει με προσοχή οτιδήποτε (το οποίο ασφαλώς δεν αντιβαίνει ή συγκρούεται εμφανώς με την λογική) θα καταθέσει ο μάρτυρας για τα όσα είδε και τα όσα άκουσε και όλα αυτά με την δικαστική του κρίση ας τα αξιολογήσει.

Ερώτηση:

και αν π.χ. ο μάρτυρας είναι ένας απόλυτα αξιόπιστος και απόλυτα έντιμος άνθρωπος καταξιωμένος ηθικά και κοινωνικά για ποιό λόγο να μην τον ακούσει ο δικαστής ΕΙΔΙΚΑ όταν π.χ. αυτό το «κάτι» που θα πεί ο συγκεκριμένος(έστω εξ ακοής μάρτυρας) ΔΕΝ μπορεί π.χ. να ανακτηθεί για αντικειμενικούς λόγους με άλλο μέσο ή τρόπο;

Αυτή η σκέψη ισχύει κατ'αναλογία, σε όλα τα πεδία και περιπτώσεις και γενικά σε όλο το φάσμα των περιέργων προνοιών που καλύπτει το «εξ ακοής». Σημ. να μην ξεχνάμε ότι το κοινοδίκαιο όταν τα βρει σκούρα κάνει λέει εξαιρέσεις π.χ. «πρώτο παράπονο» και άλλα μπαλλώματα.

Μα η ανίχνευση και κατάκτηση της αλήθειας, ως το υπέρτατο των πνευματικών καθηκόντων του νοήμωνος ανθρώπου (χρονικά συμπίπτουν αμέσως με την εκ των σπηλαίων έξοδο του) δεν είναι το απόλυτο πύρ της δάδας, η οποία φωτοδοτεί την μάχη της απόδοσης του δικαίου; Τότε γιατί κατακρεουργούμε αυτήν την προσπάθεια; Εξ άλλου ούτως ή άλλως ακόμη και αν δοθεί ψευδής μαρτυρία, υπάρχει η **αξιολόγηση και απόρριψη** της, υπάρχει η πρόνοια διαταγής για καταβολή εξόδων και το δραστικότερο υπάρχουν οι περί ψευδομαρτυρίας ποινικοί νόμοι.

Επί του θέματος για την εξ ακοής μαρτυρία:

Πριν πολλά χρόνια έξω από νυκτερινό κέντρο στην Λάρνακα(δεκαετία 80), αστυνομικοί εμφανέστατα έδειραν άσχημα κάποιον πολίτη. Η σκηνή αυτή μετεδόθη από την τηλεόραση. Όλη η Κύπρος είδε μέσα στα σπίτια της, την κακοποίηση του πολίτη. Όμως η υπόθεση δεν «έστεκε» λέει, ώστε για να οδηγηθεί δικαστήριο διότι έπρεπε, να κατατεθεί λέει η οπτικογράφιση από τον λήπτη της σκηνής αυτής! Εν «χίαρσει» μας είπαν τινές...(α)-σοφοί:

Ω Θέμις, του φωτός του δικαίου περιβεβλημένη απαστράπτουσα και τις των ανθρώπων πράξεις κρίνουσα Θεά:

-άγος δικαίου,

-ύβρις προς την περί δικαίου συνείδηση των ανθρώπων μας,

-μέγιστη απώλεια εμπιστοσύνης των πολιτών προς την δικαιοσύνη,

-συντριβή της ασφάλειας του δικαίου.

Αυτά τα νομικά σκουπίδια ΔΕΝ συνάδουν με το πνεύμα εντιμότητας και την δικαιοϊκή κουλτούρα του τιμιότατου, φιλοτιμότατου και φιλαλήθη λαού μας.

Το περί δικαίου αίσθημα των ανθρώπων μας, λιντσαρίστηκε και κακοποιήθηκε στον βαθμό του κακοποιηθέντος πολίτη.

Δηλαδή αυτό τί σημαίνει;

- ότι το «χίαρσεϊ» (εξ ακοής) είναι δικαιοσύνη
- ότι το «χίαρσεϊ» (εξ ακοής) προστατεύει
- ότι το «χίαρσεϊ» (εξ ακοής) προάγει
- ότι το «χίαρσεϊ» (εξ ακοής) εξυπηρετεί
- ότι το «χίαρσεϊ» (εξ ακοής) καλύπτει το δίκαιο;

Μα ποιο δίκαιο – των εξωγήινων το δίκαιο;

Μα αφού προεβλήθη η (ως άνω) σκηνή- την είδε όλος κόσμος, πώς είναι άκυρη-ήταν μήπως παραίσθηση εθνικού μεγέθους όλων των (τηλεθεατών) ανθρώπων μας; Η(διαζευκτικό) μήπως υπήρξε οιαδήποτε άλλη, ουρανόθεν «δεύτερη» μαγική μαρτυρία διάψευσης της γνησιότητας και αλήθειας των συγκεκριμένων γεγονότων; Υπήρχε(ξε) κάτι ουσιαστικό μείωσης της ποιότητας ή εξουδετέρωσης της στατικότητας της αλήθειας των προβληθέντων γεγονότων;

Όχι, τίποτα δεν υπήρχε(ξε). Το μόνο που υπήρχε(ξε) είναι η παρεμβατική κατά του δικαίου ανακοπή.

Αφού με χίλιους κόπους τελειώσαμε την νομική σχολή, επομένως δεν φοβόμαστε πλέον μήν μας «κόψουν» οι καθηγητές, επομένως ας μιλήσουμε «ελεύθερα» και «μή νομικά». Ας μιλήσουμε λοιπόν με απλοϊκά, όμως λογικά και αληθινά λόγια του «χωρκού», καταθέτοντας ένα παράδειγμα –

τηρώντας τον «νόμο του ...χίαρσεϊ », (όπως λέμε τον νόμο της βαρύτητας ή τον 1^ο, 2^ο και 3^ο νόμο του Νεύτωνα)

αν π.χ. η τηλεόραση ψες μας παρουσίασε τον πρόεδρο της δημοκρατίας, ο οποίος μας μίλησε για τις τελευταίες εξελίξεις στο Κυπριακό, δηλαδή ο Χριστοδουλίδης μας δεν μας είπε τίποτε και ποτέ δεν τον «είδαμε», (όπως «ουκ οίδα» τον άνθρωπο) διότι ... «Κοινο-δικαιϊκά» ο Νίκος μας απλά ...(με κάθε εκτίμηση) ήταν νομικά ανύπαρκτος,

ΕΚΤΟΣ

και αν «φέρουμε» δημοσιογράφους, τεχνικούς, ηλεκτρολόγους, φροντιστές, τον κοινοτάρχη της εγγύς περιοχής, μή ξεχνώντας βεβαίως και τον κυβερνητικό εκπρόσωπο, με αποκορύφωμα της παρελάσεως τον απόλυτο ηρωικό πρωταγωνιστή ως καταθέτη (της απολύτου) τηλεοπτικής μαρτυρίας, δηλαδή τον «κάμεραμαν», ώστε να επιβεβαιωθεί η τεχνική λήψη της σκηνής αυτής; Μην τρελαθούμε! Αυτά είναι νομικά; Μα ήταν «εντάξει» αυτοί που σκέφτηκαν και επέβαλαν αυτές τις ...

Πόσο ακρωτηριασμένο και αδύναμο κατέστησαν το δίκαιο και την απόδοση του οι παράλογοι αυτοί κανόνες !!! Από πότε δηλαδή η αλήθεια τελεί άκυρη και ανύπαρκτη ...μέχρι λέει να ...«αποδειχθεί»; Πρόκειται για παραμερισμό του δικαίου, εξ αιτίας της υποτίμησης της δύναμης της αλήθειας!

Ακόμη ένα απλό παράδειγμα:

στις περιπτώσεις συκοφαντικής δυσφήμισης/ εξύβρισης κ.λ.π. από τηλεοράσεως, ο παθών με όλα αυτά τα ανακοπτικά του νομικού συστήματος δεν θα δικαιωθεί; Δεν θα μπορεί δηλ. να γίνει αποδεκτό από ένα λογικό δικαστήριο η κατάθεση ενός τρίτου αξιόπιστου μάρτυρα, ο οποίος λέει ότι είδε τον δυσφημούντα και τον άκουσε από την τηλεόραση του σπιτιού του να εκτοξεύει τα δυσφημιστικά λόγια εναντίον του παθόντος, διότι δεν κρατούσε ο ίδιος την... κάμερα λήψης του επεισοδίου;

Μήπως να τα κλείσουμε όλα για να είμαστε σίγουροι;

Λύση κατα τον γράφοντα :

Και γιατί στο κάτω-κάτω να μην γίνεται απλά και πανεύκολα το αντίθετο ως «δίκη» ομοιοπαθητική θεραπεία του προβλήματος;

Δηλαδή,

να παρουσιάζεται μαρτυρία από ειδικόν/ούς ότι π.χ. το από τηλεοράσεως προβληθέν συγκεκριμένο επίδικο θέμα, απλά **ΔΕΝ είναι παραποιημένο, δεν είναι ψευδές, δεν είναι επι τούτω μονταρισμένο, ΑΡΑ είναι αληθινό και τελειώσαμε με τα μυθικά.**

Κατάληξη:

ποια είναι επομένως η δικαιοσύνη σωστή διαδικασία; Πολύ απλό:

κάτω από δυσκολότερες για την Αθήνα πολεμικές περιστάσεις ο Θεμιστοκλής είπε στον ναύαρχο Ευρυβιάδη: «*πάταξον μεν άκουσον δε*»!

Εμείς θεωρούμε ότι:
η υποβολή της μαρτυρίας,
πρέπει εντός της λογικής και της νομιμότητας να είναι ελεύθερη ως προς την προσκόμιση, παρουσίαση και αποδοχή της.
Ας ακούσει ο δικαστής(«άκουσον δε»),
ας φιλτράρει και
αξιολογήσει την μαρτυρία

–(α) σε μέγεθος νομικής στατικότητας και
–(β) επίπεδο πνευματικής ποιότητας.
Και ας αποφασίσει. Μα γι' αυτό τον «βγάλαμε» ως πολιτεία στην έδρα!

Η σωστή μαρτυρία

- ότι «θέλει ας είναι» (βέβαια στα ως άνω πλαίσια λογικής και νομιμότητας) αφού ακόμη και μια λέξη -κυριολεκτικά μία- ενός «άσχετου» και «περιφρονημένου» μάρτυρα, ακόμη και ένα «ασήμαντο» αντικείμενο ή στοιχείο ή μία λέξη ναι, μπορεί να δώσει το φως και να καταδείξει την αλήθεια ή μπορεί να ανατρέψει ένα τεράστιο αληθοφανές(μέχρι τότε) πλην ψευδές αφήγημα, ή και να δέσει και στοιχειοθετήσει πέραν πάσης λογικής αμφιβολίας έναν ισχυρισμό.
- πρέπει να τελεί ελεύθερη και απρόσκοπτη εκ καταχρηστικών ενστάσεων, μη ελεγχόμενη εξ υπερβολικών, δύστροπων και λογικά αστήρικτων τεχνικών προϋποθέσεων και ανενόχλητη να κρατείται μακριά από ανόητα νομικά εμπόδια, ώστε εν γαλήνη να ταξιδεύει προς το - και στο - φωτεινό μονοπάτι της αλήθειας.

Μάρτυρας.

Η συμπαντική σοφία της Ελληνικής γλώσσας, δεν προσέδωσε καθόλου τυχαία τον τίτλο και νομικό όρο του «μάρτυρα» σ' αυτόν ο οποίος καταθέτει ψυχής λόγον γνώσης επιδίκων γεγονότων σε ένα δικαστήριο.

Μάρτυρας επιστημονικά κατά το Ελληνικό δίκαιο είναι:

«τρίτον πρόσωπο, εκτός των διαδίκων και των δικαστών, το οποίο καταθέτει επί του δικαστηρίου ότι γνωρίζει περί των αποδεικτέων περιστατικών».

Η λέξη μάρτυρας όμως δεν είναι ένας απλός νομικός όρος. Είναι ανώτατη πνευματική έννοια.

Ιστορικά, μάρτυρας είναι το κάθε μέλος του ιερού βιβλίου το οποίο ονομάζεται μαρτυρολόγιο και στο οποίο περιγράφονται τα φρικτότατα «μαρτύρια των μαρτύρων» του Χριστιανισμού. Τότε οι μάρτυρες έκαναν το πιά ...απλό πράγμα του κόσμου: υποστήριξαν με την ζωή τους την αλήθεια του Χριστού. Είχαν αυτή την δύναμη.

Επομένως μάρτυρας ήταν ο γίγαντας πνεύματος, ο ήρωας εκείνος πήλινος άνθρωπος, ο οποίος στα αρχαία πρωτοχριστιανικά χρόνια, είχε την τεράστια δύναμη ψυχής να υποτάξει το βιολογικό φθαρό του σώμα και να το «διατάξει» να περιφρονήσει τα φρικτά μαρτύρια τα οποία υφίστατο για άρνηση και απόταξη από την ψυχή του της αλήθειας της θρησκευτικής του πίστης, με γαλήνη θυσιάζοντας την ζωή του υπερασπιζόμενος την **αλήθεια**.

Το μεγαλείο της αντοχής των μαρτυρίων ήταν η απόλυτη - απόλυτη εγγύηση και επιβεβαίωση της αλήθειας η οποία βασίλευε εντός της ψυχής του δοκιμαζόμενου.

Μάρτυρας ήταν ο λέγων και καταθέτων την αλήθεια με τόση δύναμη ψυχής και τόση προσήλωση στην ιδέα της αλήθειας και μόνο της αλήθειας, ώστε όχι μόνο δεν φοβάται αλλά περιφρονεί τα μαρτύρια.

Στην πορεία του ανθρώπινου βίου, μέσα στην δυναμική της αενάου ροής της ιστορίας, δεν θα μπορούσε ο... «μάρτυρας» **να μην ταυτιστεί** με την αλήθεια και με τον αγώνα υπεράσπισης της.

Μάρτυρας

ως όρος/λέξη αποτελεί «δανεισμό» από το μαρτυρολόγιο,

ως έννοια είναι η μορφή της νοήσεως η οποία περιλαμβάνει συγκεντρωμένα και συναθροισμένα, όλα εκείνα τα καλά χαρακτηριστικά των άριστων δυνάμεων της ταυτότητας των μεγαλειωδών ανθρώπων οι οποίοι έδωσαν την ζωή τους για την αλήθεια.

Αυτούς τους ανθρώπους εμείς οι απλοί απόγονοι προσπαθούμε να αντιγράψουμε.

Καταλήγουμε ότι

ούτως ή άλλως εκτός από την λέξη **μάρτυρας**, δεν υπήρχε ούτε ισχυρότερο παράδειγμα, ούτε και διδακτικότερος οδηγός «Απικισμού» προς απόδοση και καθοδήγηση για ιερή μίμηση και ακολουθία της έννοιας της απολύτου αρετής: της αλήθειας.

Καλώς διά τον άνθρωπο προέκυψε και υπάρχει σήμερα ο απόλυτος νομικοπνευματικός όρος/τίτλος του **μάρτυρα**. Με λόγια απλά «μάρτυρας» είναι αυτός που πιστεύει στην αλήθεια και λέει την αλήθεια με κάθε κόστος!

Αυτόν τον άνθρωπο θέλει και αναζητά με πάθος η κοινωνία για να καταθέτει στα δικαστήρια.

Ο μάρτυρας είναι μια ψυχή κατά καθ'ηγιασμό απολύτως ταυτισμένη με την αλήθεια.

Εν τη πράξει η λέξη «μαρτυρία», τιμώντας και ξεπερνώντας τα νομικά όρια, είναι πανίερη αξία και υπέρτατη έννοια. Η μαρτυρία στον εντός της Θέμιδας ναό αποδίδει προς τα έξω, όλα εκείνα τα αληθή λόγια τα οποία βγαίνουν από την ψυχή ενός «καλοκάγαθου» και τίμιου ανθρώπου, ο οποίος στο όνομα της δικαιοσύνης και στον σκοπό της κατάθεσης της αλήθειας και μόνο της αλήθειας, φέρει μέσα του τόση δύναμη ψυχής που ΔΕΝ πτοείται από τυχόν παρουσιασθήσμενα και κατά παρέμβαση παρεμβληθήσμενα ανακοπή της αλήθειας «μαρτύρια». Θα αντέξει τα πάντα μόνο και μόνο για να πει την αλήθεια στο δικαστήριο. Επομένως καθόλου τυχαία η ονομασία «μάρτυρας»!

Στο δεσοξυριβοζονουκλειϊκικό οξύ (DNA) της Ελληνικής δικαιοσύνης πνευματικής κουλτούρας ρέουν εισέτι ως καλά αποθηκευμένες («save») εντελώς ανοικτές οι εντολές δικαίου, ότι στο δικαστήριο ο μάρτυρας προσέρχεται για να πεί την αλήθεια και μόνο την αλήθεια.

Επομένως η ιερότητα της μαρτυρίας υφίσταται ύβρη προς την δικαιοσύνη και πνευματική της υπόσταση και αποστολή, από προ-υποθετικά, επί-λεκτικά και διαλογής επεμβατικά καλούπια νομικοτεχνονομολογιακής επιπόνησης. Τα καλούπια αυτά σε καμία περίπτωση επιτρέπεται ή μπορούν να επιβάλλουν - «μή ετούτο μή εκείνο», «αυτό είναι εντάξει», ή να ελέγχουν, ανακόπτουν, «αστυνομούν», καθορίζουν, δεσμεύουν, παρακολουθούν «αδιάκριτα», συνοδεύουν και μπερδεύουν την της μαρτυρίας ιερότητα και παρουσίαση κηδεμονευτικά, ως ...ανήλικης, όπως το παιδί στην πρώτη μέρα στο σχολείο.

Επομένως

ο ως άνω «τεχνικός παρουσιαστής» του τυχόν πρωτότυπου επεισοδίου (και ανάλογα με τα γεγονότα τα συνοδευτικά στοιχεία για όλες τις άλλες περιπτώσεις) είναι εν δυνάμει αχρείαστος διότι η αλήθεια,

απλά είναι η...αλήθεια. Θεωρούμε ότι στοιχεία του περί αποδείξεων νόμου δυστυχώς ανακόπτουν την αλήθεια και την απόδοση της δικαιοσύνης.

Ο γράφων στα πολλά χρόνια δικηγορίας κατάλαβε και θεωρεί άκυρο να τρέχουμε ως δικηγόροι και δικαστές πίσω από τους νόμους και τους χωρίς νόημα όρους του δικαίου της απόδειξης. Δικαστές, δικηγόροι, αντίδικοι δικηγόροι και εισαγγελείς ασταμάτητα να λογομαχούν: *«μην το καταθέσεις εκείνο, αυτό δεν επιτρέπεται να το πείς, μην λες το άλλο και το παράλλο, αυτό να διαγραφεί από τα πρακτικά, μην παρουσιάσεις αυτά τα τεκμήρια –ένσταση...ένσταση...ένσταση, μα αυτό δεν επιτρέπεται»*, πρόκειται για ένα βάσανο και μια αντιπαλότητα από την οποία δεν... βγαίνεις από μέσα - και όποιος δικηγόρος έχει αντίθετη άποψη με μεγάλο ενδιαφέρον και συναδελφική φιλία θα ακούσουμε τις δικές του σκέψεις. (Για τις σκέψεις των δικαστών δεν μπορεί να ακούσουμε απόψεις εκτός από την «διαμάχη» γραπτών και προφορικών λόγων εντός των διαδικασιών των ενδίκων μέσων).

Τα πράγματα είναι απλά, αρκεί να τα θέσουμε σε μια λογική και νομική τάξη μέσα από τον κανόνα: όλα να παρουσιάζονται ελεύθερα και απρόσκοπτα σε μια δίκη αφού ούτως ή άλλως όλα τελούν κατ'αξιολόγηση - μα για τον έχουμε τον δικαστή.

Τί «κάνει» ο δικαστής; Εκτός από τα «λίγα» νομικά που πρέπει να γνωρίζει κατά απολύτο τεκμήριο κατέχει την υψηλή αντίληψη και το πνεύμα να καταλαβαίνει ποιός λέει την αλήθεια και ποιός όχι.

Αυτό δεν είναι το «Α» και «Ω» των ψυχικών ικανοτήτων του δικαστού;

Αυτό το «Α» και αυτό το «Ω» δεν είναι ο ασφαλής οδηγός για την καλή απόφαση του δικαστού;

Επομένως ο δικαστής **ας ακούει πρώτα ελεύθερα** τους «πάντες» και τα «πάντα»(εννοείται στα σοβαρά και λογικά και εύλογα νομικά πλαίσια) και ας αξιολογεί τον κάθε μάρτυρα και την κάθε μαρτυρία: αν όντως ο μάρτυρας είναι «σοβαρός», καλός, καλόπιστος, και ηθικά «εντυπωσιακός» με δύο λόγια αξιόπιστος και η μαρτυρία του φέρει την καλή εσωτερική αγνότητα, η οποία θριαμβευτικά βγάζει ορατά έξω όλη την δύναμη της αλήθειας, ας αποδεκτεί μάρτυρα και μαρτυρία, ενώ αν τυχόν κρίνει ότι ο μάρτυρας και τα λόγια του δεν συγκρότησαν και δεν «έκτισαν» στην δικαστική σκέψη ένα πραγματικά αληθές στερεό πνευματικό οικοδόμημα, ήτοι μία καλή άρα αποδεκτή μαρτυρία, άρα δηλ. πρόκειται περί ψευδομαρτυρίας ή ...παραμαρτυρίας(υπάρχουν και μάρτυρες που δεν λένε μεν ψέματα, όμως δυστυχώς δεν ξέρουν τί λένε), τότε πολύ απλά θα την απορρίψει ως δικαστήριο και μάλιστα σε κάποιες περιπτώσεις με ποινικές κυρώσεις περί ψευδομαρτυρίας και άλλες αστικές επιπτώσεις οι οποίες τυχόν θα προκύψουν.

Σημείωση – σκέψη γράφοντος:

η αρχή της «καλλίστης μαρτυρίας»(best evidence) την οποία εξ ανάγκης και ...συμφεροντολογικά υιοθετεί το κκομον λό, έμμεσα όμως πεντακάθαρα υπερακοντίζει, ανατρέπει εμφανώς και εξευτελίζει τον άτεγκτό κανόνα της εξ ακοής μαρτυρίας – δηλ. «αυτό που πριν ένα δευτερόλεπτο απέκλειες ως το εξ ακοής «κακό» στοιχείο, τώρα το αποδέχεσαι ως καλό ! ; Γιατί; Μα αφού το ένδυμα του «best evidence» είναι φωναχτά φτιαγμένο («made in») στην τεχνοτροπία και στην μόδα του από τον ράφτη του «χιαρσεί» και επομένως ποτέ δεν θα γινόταν αποδεκτό υπό άλλες συνθήκες,

πώς μπορεί τώρα το αντικείμενο του θέματος του, να έχει αναρρώσει και είναι τώρα «καλό», ώστε να γίνει αποδεκτή μαρτυρία; Και αν «αύριο» παρουσιαστεί κάτι διαφορετικό, δεν θα εξευτελιστεί ως ανακόλουθη θέση;

Και όμως,

αντίφαση δικαίου,

τώρα ναι, είναι αποδεκτό,

διότι δεν υπήρχε λέει άλλη επιλογή λέει στην όλη προσπάθεια σύλλεξης αληθούς μαρτυρίας.

Όμως απλά νομικά ομιλούντες, η καλλίστη μαρτυρία για λόγους αρχής, για λόγους συνακολουθίας και λόγους αξιόπιστης συνοχής, δεν θα έπρεπε να γίνεται αποδεκτή από το «κκόμον λό», για τον πολύ απλό λόγο ότι φέρει τον τοις πάσι ορατό μανδύα του «χιαρσεί».

Μυστήριο το πώς τώρα μετα-μορφώθηκε σε καλή μαρτυρία!

Πρόκειται περί νομικής ανακολουθίας και αντιφατικότητας επιφέρουσα εσωτερική αυτοανατροπή.

Όμως αυτή η ανακολουθία και αντιφατικότητα αποκαλύπτει και προβάλλει τις αδυναμίες και τα πολλά προβλήματα του «Κκόμονλο».

Οι ως άνω ανακοπτικές τακτικές του «χιαρσεί», δυναστικά προκαθορίζοντας την προσαγωγή και περιοριστικά οριοθετώντας την παρουσίαση μαρτυρίας, (με απειλές αποκλεισμού) πλήττουν και καταλύουν τις εγγυήσεις της ασφάλειας του δικαίου, καθώς δεν είναι καλά στοιχεία προώθησης της καλής παρουσίας και εξασφάλισης της ποιότητας και γνησιότητας της μαρτυρίας, για τον απλό λόγο ότι, θέτοντας «όρους και... όρους» ουσιαστικά «φτιάχνουν» μια προ-γραμματισμένη και επεμβατικά προ-διαμορφωμένη, τυπολατρική παρουσία μαρτυρίας, αλλοιωμένης και διαφορετικής εκ της γνησίας και της φυσικής απλότητας της πρωτοτύπου εικόνας της, επιφέροντας σύγχυση και εκτροπή του αληθούς δικαιοητικοπνευματικού προορισμού.

Καταληκτικά, καθ' ημάς ο αποκλεισμός αυτός μαρτυρίας, είναι ακρωτηριασμός της δικαιοσύνης.

Ο γράφων από την πρώτη στιγμή άσκησης της δικηγορίας εκπλήσσετο πόσο αντινομικά στριφνή και δύσκολη έως αδύνατη ήταν η διαδικασία κατάθεσης ενώπιον δικαστηρίου και της πτώσας μαρτυρίας ή τεκμηρίου στα δικαστήρια ακόμη και για την πτώσας υπόθεση, μέσα από την καταχρηστική κατά της δικαιοσύνης ένσταση της «εξ ακοής» μαρτυρίας. Μην ξεχάσουμε τα λίγα νομικά μας!

Για να είμαστε σωστοί, να όντως έγιναν πολλά νομοθετικά βήματα από την νομοθεσία μας(μα δεν γινόταν αλλιώς) κατά των αποικιοκρατικών ανοησιών της εξ ακοής μαρτυρίας. Όμως επειδή είναι «τραγικά» τεράστιο θέμα, καθόλου δεν λύθηκε το πρόβλημα: όσο ασχολείται ο φιλότιμος νομοθέτης με τον περί αποδείξεως νόμο, τόσο τα κεφάλια του (εντός της «άπατης» λίμνης Λέρνης) τέρατος της Λερν-αίας Υδρας βλασταίνουν και γιγαντώνονται. Από την εποχή της κλασικής Ελλάδας η λίμνη Λέρνη (δεν είναι μύθος είναι αλήθεια) η οποία συνδέεται με το κάτω κόσμο (πιθανότατα με την κοίλη γή κάτι το οποίο αποκρύπτει και απορρίπτει το παγκόσμιο σύστημα) αποτελεί απόλυτη πρόκληση ασταμάτητης έρευνας για το πώς γίνεται η σύνδεση με τον κάτω κόσμο! Ομοίως νομικοί και νομοθέτες σε έναν ατέλειωτο αγώνα μελέτης και πάλι μελέτης και προσπάθειας χωρίς όμως ποτέ να τελειώνει η αγωνία τους προσπάθουν ασταμάτητα να δαμάσουν την Λερναία ύδρα της δικονομίας.

Εξ ού από την αρχαιοελληνική «Λέρνη» και το Εγγλέζικο δάνειο «learn», δηλ. συνεχής και ασταμάτητη μελέτη. Χρειαζόμαστε επομένως άμεσα έναν Ηρακλή, ίσως μας ξεκαθαρίσει αυτό το θέμα!

Πού καταλήγουμε: η μαρτυρία πρέπει να είναι ο κατ'ακολουθίαν των γεγονότων ελεύθερος αφηγητής αυτών.

Ας παρουσιαστεί επομένως στο δικαστήριο η πρώτη εκ γενέσεως των γεγονότων κατάθεση, όποια εικόνα και αν φέρει: η παράθεση της αλήθειας **δεν χρειάζεται «επίσημη» στολή η αλήθεια!** Αντιθέτως, η χωρίς «στολή», η φυσιολογικά «πρόχειρη», η «ανεπίσημη», η λίγο «αδιάβαστη», η με λίγα «λαθάκια»(άρα μή προμελετημένη/μή προσχεδιασμένη) ακόμη και ενίοτε ελαφρά «μπερδεμένη»(όχι λόγω ψεύδους, αλλά ίσως εξ επίπτωσης του ψυχολογικού δέους του μάρτυρα διότι ευρίσκεται στον ναό της Θέμιδας, αλλά ίσως και λόγω μνήμης- όμως η ασθενής μνήμη δεν συγκροτεί απαραίτητα δόλο-) είναι ακόμη πτώσας αγνή και ακόμη πτώσας αληθής. Τα υπόλοιπα καθ' ημάς, είναι εφευρήματα των όχι «φανατικών» φίλων της αλήθειας αλλά και αυτών που απλά φοβούνται την αλήθεια...

Ας ακούσει λοιπόν πρώτα ο δικαστής όσα θα τεθούν ενώπιον του ας τα «ζυγίσει», αξιολογήσει και φιλτράρει στην σκέψη του και ας αποφασίσει αν είναι «καλά» ή αν είναι «κακά» -αποδεκτά ή μή αποδεκτά- μα γι'αυτό η κοινωνία, με τιμή τον «ανέβασε» στην δικαστική έδρα: για να κρίνει! Αυτό είναι το καθήκον του!

Σκέψεις:

- Μήπως επίσης είναι ύποπτο που κατά απόλυτη - απόλυτη παραβίαση της φιλοσοφίας και των κανόνων του ιδιωτικού διεθνούς δικαίου και του τοπικού δικαίου, οι (διεθνείς) έμποροι των εθνών, βάζουν (δηλαδή επιβάλλουν εκ δεσπόζουσας θέσης ισχύος) όρο στα συμβόλαια τους ότι, σε περίπτωση σύγκρουσης λείι των πλευρών θα εφαρμόζεται λείι το Εγγλέζικο δίκαιο, ακόμη και αν οι συγκρουόμενες πλευρές βρίσκονται διάσπαρτες σε εξ αντιθέτου γεωγραφικής παρατάξεως θέσεις από την Χονολουλού στην διακεκαυμένη Σαχάρα , από το Τατζικιστάν στην Βραζιλία, από την Μογγολία στην Βολιβία, από την Νιγηρία στην παγωμένη Σιβηρία και από την Κορέα στην εύκρατη Ουγκάντα!

Και γιατί το Εγγλέζικο δίκαιο;

Και τί άραγε το ελκυστικό έχει μέσα το δίκαιο αυτό, ώστε ως μέλι και ζάχαρη να προτιμούν αυτό με χίλια και όχι π.χ. το δίκαιο της Χιλής ή της Μοζαμβίκης ή της Ισπανίας; Μήπως οι Χιλιανοί, οι Μοζαμβικανοί και Ισπανοί νομοθέτες είναι άδικοι και επομένως ακατάλληλο το δίκαιο τους, ενώ το Εγγλέζικο δίκαιο είναι ο άριστος οδηγός για τα χρηστά συναλλακτικά ήθη, τις έντιμες εμπορικές συναλλαγές και συνήθειες και τους άκρως ηθικούς κανόνες του εμπορίου, ως Θεϊκά και πανάλαφρα ισοζυγισμένο

με τις εν γένει παγκόσμιες(όλες μαζί και ανεξαιρέτως έχουν καλυφθεί;) ηθικές αξίες του τίμιου εμπορίου και των νομικοηθικών αρχών του εμπορικού δικαίου; Πόση υποτίμηση της νοημοσύνης μας;

Μήπως διδαχτήκαμε λάθος νομικά; Πάλι και πάλι ασταμάτητα προκύπτοντα θέματα.

- Η διάταξη αυτή δεν είναι απόλυτη παραβίαση των βασικών κανόνων και των αρχών σκέψης (εφαρμογής) του **Ιδιωτικού διεθνούς δικαίου**;

- **Και η αληθής και φυσική δικαιοδοσία/δωσιδικία/ των κατά τόπον αρμοδίων/αρμοδιοτήτων δικαστηρίων είναι άκυρη λέξη;**

Κάποια απόλυτη νομική αρχή (πρώτο έτος νομικής σχολής)στην οποία εμείς οι καλόπιστοι και αφελείς «ιθαγενείς» πιστεύουμε για την χώρα μας, αυτήν της «lex locus»(δίκαιο του τόπου) ήτοι εφαρμογής της κατά τόπο αρμοδιότητας των δικαστηρίων, άρα η αυτονόητη αρχή του τοπικού δικαίου δεν τσαλαπατήθηκε άσχημα και προσβλητικά με την διά της βίας εφαρμογής του ξένου (προς την συγκεκριμένη χώρα) Εγγλέζικου δικαίου; Ο γεωγραφικός χώρος σύναψης μιας δικαιοπραξίας δεν είναι ο απόλυτος παράγων και ισχυρότερο κριτήριο του καθορισμού του κατά τόπον (πραγματικά) αρμόδιου δικαστηρίου στην δικαιοδοτική περιφέρεια του οποίου εκ φύσεως και εκ λογικής θα ενταχθεί η (συναφθείσα πράξη)/προκύψασα διαφορά;

- **Αυτοτέλεια, ανεξαρτησία, κρατική κυριαρχία και κρατική αυθυπαρξία. Και αυτές άκυρες λέξεις;**

Και η κρατική κυριαρχία, η ανεξαρτησία, ο σεβασμός της αυτοτέλειας και νομικής ύπαρξης /αυθυπαρξίας και η ΥΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑ ενός εκάστου κράτους δεν καταρρακώνονται αφού το Εγγλέζικο δίκαιο επεμβατικά και εσιθελικά εισερχόμενο εντός της νομικής τάξης της συγκεκριμένης χώρας, επιφέρει περιφρονητική και παράνομη καταναγκαστική αυτότμηση του δικαίου της χώρας αυτής;

Αποτέλεσμα αυτής της παρανομίας:

Οι ως άνω ατυχείς του παραδείγματος χώρες με αυτές τις διατάξεις περί του ιερού Εγγλέζικου δικαίου δεν καθίστανται «μέχρι νεωτέρας», νομικά έμμεσα υποτελείς στο κκόμονλο και άμεσα υποτελείς στις δυνάμεις εκείνες οι οποίες έχοντας συμφέρον το επέβαλαν;

Επίσης ερωτήματα για τινά κοινοδικαϊκά «τεχνικά»,

προς κάθε έντιμο άνθρωπο:

μήπως είναι δίκαιο που ενώ ο κατηγορούμενος σε μια ποινική δίκη είναι ορατά, μέχρι **ορατότατα ένοχος** και αυτό το καταλαβαίνουν από την πορεία της διαδικασίας χωρίς να είναι νομικοί, ακόμη και οι συμπαθέστατοι γάτοι που βρίσκονται στην τάρατσα του δικαστηρίου, **εν τούτοις όμως να αθώνεται για τεχνικά λέει, θέματα;**

Το πίο τραγικό είναι να ξέρει ΚΑΙ ο δικαστής ότι ο κατηγορούμενος είναι ένοχος, οπότε έχουμε σοβαρότατα θέματα:

- φρικτή εικόνα υποδουλωτικής περιύβρισης και καταπάτησης της εσωτερικής ευγενούς και ανώτερης εκείνης ανθρώπινης αίσθησης η οποία λέγεται **δικαστική συνείδηση**, μέσα από τον βεβηλωτικά καθηλωτικό έλεγχο της υψηλής αϋλης έννοιας της,
- άκρως μεγαλύτερο θέμα είναι το πόσο τραγικά ψηλά είναι τα νομο-τεχνικά συστημικά «πτέλια» του φράκτη που ελέγχουν και ανακόπτουν την εν τη πράξει εκδήλωση της συνείδησης δικαίου.

Εμείς θεωρούμε ότι βεβαίως και υπάρχουν για τον δικαστή οι νόμοι, βεβαίως υπάρχει η δικαστική διεισδυτική και σε βάθος προσέγγιση, βεβαίως υπάρχουν τα «σημεία» οι «ενστάσεις» και τα «προδικαστικά» στην εν γένει πρακτική και τακτική πορεία της διαδικασίας της δίκης,

όμως,

τίποτα από όλα αυτά δεν μπορεί να υπερβεί, τίποτα δεν μπορεί να επισκιάσει και τίποτα δεν μπορεί να ανακόψει ή να παραμερίσει τον καλό βηματισμό της σκέψης του δικαστού εντός του ολοφώτεινου δρόμου του δικαίου.

Το ζητούμενο από τον κάθε νομικό: Συνείδηση δικαιοσύνης.»

Ο γράφων ποτέ δεν κατάλαβε (ούτε και θέλει ποτέ να...καταλάβει) πώς είναι δυνατόν **το δίκαιο να είναι διαφορετικό από την αλήθεια**.

Ότι και να συμβαίνει στην ζωή, όσα «όχι» και όσα «μή» και αν λέγονται από την κοινωνία ή και ατομικά από πολλούς ή μεμονωμένα από λίγους ανθρώπους τα οποία εμποδίζουν την εξωτερική εκδήλωση απόψεων, αυτό δεν σημαίνει ότι ο «άνθρωπος» παύει ή θα πάψει ποτέ να σκέφτεται.

Ο γράφων «σκεπτόμενος» καταθετικά θεωρεί ότι,

αν η ζωή τον έτασσε σε δικαστική έδρα, (ασφαλέστατα πάντοτε στα μέτρα και τα όρια της νομιμότητας, της δικαστικής ακεραιότητας και βεβαίως της ηθικής), ποτέ δεν θα έβαζε μπροστά από την ταπεινή του συνείδηση τα εξεζητημένα «τεχνικά θέματα» κάνοντας δύο (ανάλογα) απλές σκέψεις:

(α) μα αφού «το έκανε», οι μαρτυρίες είναι κατ'αλήθειαν συντριπτικές - άρα καταδικάζεται ο κατηγορούμενος και «ας λένε»,

ή το αντίθετο:

(β) μα αφού «δεν το έκανε» – διότι απλά δεν μπορούμε να δεχτούμε μαρτυρίες κατασκευασμένες π.χ. από την αστυνομία (αυτό είναι ένα απλό παράδειγμα - με κάθε σεβασμό προς την συντριπτικότερη πλειοψηφία των έντιμων αστυνομικών) –

ή π.χ. με βάση παραμύθια που δεν τα πιστεύουν ούτε και οι μάρτυρες οι οποίοι τα παρουσιάζουν, επομένως δεν θα καταδικαστεί, άρα αθώνεται ο κατηγορούμενος και «ας λένε» -

και μάλλον σίγουρο είναι ότι οι σοφοί τιμωρώντας την ηθική αυτή απόκριση του, θα τερμάτιζαν την υπηρεσία του.

Θα καθίστατο μεν ως εκτός της υπηρεσιακής δικαστικής ομάδας, όμως η εσωτερική του σκέψη θα «έλεε» άλλα: θα θεωρούσε τον ταπεινό εαυτό του ως ...ευδοκίμως απολυθέντα.

Και για να μην κρύβουμε λόγια, τα υπόλοιπα καθ'ημάς είναι δικαστικός φόβος, καθώς και δικαστική αλλά και προσωπική ατολμία. Στην πολυετή πορεία μας ως μάχιμοι στην πρώτη γραμμή δικηγόροι, ναι συναντήσαμε την ατολμία αυτή – είναι μεγάλη απογοήτευση.

Δεν θέλουμε να θέσουμε ούτε πονηρά, ούτε πλάγια υπονοούμενα και γι'αυτό εκ προοιμίου λέμε καθαρά ότι οι δικαστές μας, (στατιστικά) συντριπτικότερα βεβαίως και είναι έντιμοι, βεβαίως και είναι δίκαιοι,

όμως εμείς ασταμάτητα σκεπτόμενοι,

λέμε ότι αυτή η βεβαιότητα μας περί του ήθους και της ακεραιότητας των δικαστών μας, δεν μπορεί να καλύψει με καμία στοργή ή ...«κατανόηση» την τυχόν παραμικρή απόκλιση ή την κατά ένα βήμα υποχώρηση δικαστού τινός, από την αμυντική γραμμή της συνείδησης δικαίου,

επομένως στο θέμα το οποίο εξετάζουμε, θεωρούμε ότι ο τυχόν παρεκκλίσις ή υποχωρήσας δικαστής, τα όσα πολλά και καλά προσωπικά/βιογραφικά είπε στο «ίντερβιου», ως τα ελκυστικά προσόντα και καλά προτερήματα για την πρόσληψη του και όλες εκείνες οι ηθικές αρετές και τα ανώτερα πνευματικά στοιχεία τα οποία καθ' υπόσχεση παρέσχε στο «συμβούλιο» ως εχέγγυα για την καλή του άνοδο στην έδρα, ήταν τελικά άκυρα και απλά παραμύθια.

Πολύ απλό:

δηλαδή αν π.χ. ο τεχνικά ...«απαλλαγείς» διέπραττε το συγκεκριμένο αδίκημα κατά του ίδιου του δικαστού ή του παιδιού του (θα εξαιρείτο βεβαίως, όμως θέλουμε να κάνουμε παραστατικό και χειροπιαστό το παράδειγμα και σε μή δικηγόρους), πώς θα αισθάνετο όταν -με τα «τεχνικά» - θα **απάλλαττε (έναν) τον ένοχο;**

Και επειδή όλα στην ζωή λειτουργούν κατ'αντιθετικότητα, ήτοι με το +(συν) και το – (πλην), αφού αν δεν υπήρχαν και τα δύο – αρνητικό και θετικό – τότε ούτε και κανένα από αυτά τα δύο θα υπήρχε, διότι απλά το «ένα» από μόνο του και «ξεμονιαχιασμένο» δεν θα είχε κανένα νόημα,

ας δούμε επομένως και το αντίθετο

- αν δικαστής «με τα τεχνικά» έκλεινε στην **φυλακή έναν αθώο με την λογική «μα αυτά είναι τα στοιχεία» και τα οποία σε συνδυασμό και με βάση**

(i) όλα τα προσαχθέντα τεχνικά και «α-τεχνικά»,

(ii) αλλά και κατά παράλειψη ακόμη και με τα «τεχνικώς» σκοπίμως **μή** προσαχθέντα

(iii) με «μαρτυρία»(ες) «συντριπτική»(ες) νομικηθικά άκυρη(ες) οι οποίες όμως τεχνικά «στέκουν» και άρα μπορούν να γίνουν αποδεκτές (βλέπε τεχνικές σκευωρίες/κατασκευασμένες υποθέσεις)

και ενώ,

ο δικαστής αυτός **εσωτερικά ξέρει πολύ καλά ότι ο κατηγορούμενος είναι αθώος, ερώτηση κρίσης:**

- θα μπορούσε ο άνθρωπος να ξαναπεράσει πεζός από την γειτονιά του με το αγαπημένο του σκυλλάκι για περίπατο χαλάρωσης, όχι κοιτάζοντας το πεζοδρόμιο, αλλά με το κεφάλι ψηλά αφού **καταδίκασε ένα αθώο;**

Συνδεόμενες σκέψεις:

οι καθηγητές νομικής διδάσκουν ότι *«παρά να καταδικαστεί ένας αθώος, καλύτερα να μην καταδικαστεί ένας ένοχος»*: ο γράφων χωρίς ασφαλέστατα να συμφωνεί να καταδικαστεί ένας αθώος,

θεωρεί όμως την σκέψη *«άστον να πάει τον ένοχο» μέγα λάθος της επιστημονικής θεωρίας.*

Με κάθε εκτίμηση: οι φίλοι καθηγητές νομικής, ας ξανακάτσουν στην μελέτη και ας ξανασκεφτούν.

Γιατί;

Διότι -

η άποψη αυτή είναι πομπός κακών μηνυμάτων, επειδή η μή καταδίκη (του πραγματικά) ενόχου είναι

απόλυτη ντροπή και άκρωσ

- **εξευτελιστική ήττα του δικαστηριακού θεσμού και το τραγικότερο της ιδέας της δικαιοσύνης,**

- περιύβριση του περί δικαίου αισθήματος των ανθρώπων,

- αγνόηση, περιφρόνηση και **σύλληψη** του ιδεατού δικαίου και του δικαίου του παραπονούμενου.

Εμείς θεωρούμε πως όταν δεν καταδικαστεί ένας ένοχος, **τότε καταδικάζεται ο δικαστής.**

Σχετικά συνδεόμενα θέματα από σκηνές που ο γράφων παρακολούθησε, τα οποία θέματα, είναι μεν κινηματογραφικά και εικονικά δεν παύουν όμως να είναι συμβολικά και πραγματικά ως «βγαλμένα από την ζωή» των ανθρώπων, επομένως έχουν πλήρες επί του εδάφους νόημα.

Η νομική και ηθική αξία των υπερβολικών ...τεχνικών!

Σύντομη αφήγηση:

- Μήπως είναι συμβατό με το δίκαιο και την περί δικαίου αντίληψη, την εντιμότητα και λογική ημών των απλών και «αφελών» ανθρώπων, η σκηνή Δυτικής ταινίας(κκόμονλο) στην οποία κατά τις κρίσιμες χρονικά στιγμές μιας δολοφονίας μέσα σε κάποιο δρόμο, οι προστρέξαντες αστυνομικοί κυνηγώντας τον δράστη, πήραν από την σκυβαλοθήκη κοντινού σπιτιού του χώρου του εγκλήματος, το δολοφονικό όπλο που πέταξε τρέχοντας ο δράστης ο οποίος όμως τελικά διέφυγε της σύλληψης. Παρ' όλα αυτά όταν ο δράστης αργότερα συνελήφθη και οδηγήθηκε στο δικαστήριο, εν τούτοις απαλλάχτηκε λέει, διότι οι αστυνομικοί δεν πήραν λέει άδεια (τεχνικό σημείο -λέει) από τον ιδιοκτήτη του σπιτιού, να ανοίξουν την σκυβαλοθήκη για να πάρουν το απόλυτο τεκμήριο: το όπλο;

Ηταν λέει παράνομα ληφθείσα μαρτυρία /παράνομο τεκμήριο ...ας πούμε! Ακρα νοητική και νομική παραλογία και αγνόηση της βασικότατης ποινική αρχής της «κατάστασης ανάγκης» η οποία διδάσκεται στο πρώτο (το πολύ δεύτερο έτος νομικής) αφού το να ανοίξει η αστυνομία μία σκυβαλοθήκη τρίτου προσώπου υπό τις συγκεκριμένες συνθήκες και περιστάσεις ήταν νόμιμη (ως νομιμοποιημένη) ενέργεια ως εύλογη και αναγκαία πράξη μή προκαλέσασα βλάβη στον ιδιοκτήτη και ασφαλέστατα μή δυσανάλογη προς το «αποτραπέν κακό» το οποίο «κακό» στην

περίπτωση αυτή (θα) ήταν η μή επίτευξη της σύλληψης και δίωξης του διαπράξαντος μια δολοφονία, (**έστω** και αν δεν συνελήφθη στο χρονικό εκείνο διάστημα), **αφού ναι** υπό τις περιστάσεις (και κατ'έυλογη κρίση) θα μπορούσε να συλληφθεί.
Μην τρελλαθούμε επομένως με τα α -...νομικά τερτίπια/καμώματα αυτά!

- Σε κάποια άλλη «φάση» σκηνης Δυτικής ταινίας(κκόμονλο), όταν ο δικαστής ανέφερε κάποιο σχόλιο/σκέψη για κάποιο θέμα με ορατή βάση το οποίο κατέληγε εις βάρος του κατηγορούμενου, ο δικηγόρος του κατηγορουμένου ανέκοψε τον δικαστή λέγοντας του: *«όχι, το δικαστήριο θα ακούσει μόνο μαρτυρία»* αναγκάζοντας τον δικαστή να υποχωρήσει. Και ερωτάμε εμείς οι αγαπώντες το δίκαιο αμήχανοι δικηγόροι: και γιατί ο δικαστής να μην μπορεί να χρησιμοποιήσει καλόπιστα και έντιμα το μυαλό του, τα νομικά του, την σκέψη του, την εξυπνάδα του, την αγάπη του προς το δίκαιο και την αλήθεια, την δεισδυτικότητα του και γιατί όχι και την επωφελή «περιέργεια» του(μα γι'αυτό δεν τον έβαλε εκεί η κοινωνία;) ώστε να συν-άξει ωφέλιμα για την δικαιοσύνη στοιχεία από την όλη δικαστική διαδικασία για να μπορέσει στην πορεία ολικά σκεπτόμενος να εξ-άξει ελεύθερος από πονηρές τεχνικές ανακοπές, μέσα από την συνείδηση του τα έντιμα δικανικά του συμπεράσματα,

αντί η συμπερασματική ταξίδευση της δικαστικής του σκέψη να τελεί υποδουλωμένη **μόνο** στην «μαρτυρία» και στο περιεχόμενο της δικής της και μόνον ύλης, (της μαρτυρίας), τελώντας υπό απαγόρευση οιασδήποτε «υπερορίας», πέραν αυτής της ύλης.

(Υπερορία=νομικός όρος ποινής, ο οποίος σημαίνει να εκδιωχθεί ο καταδικασθείς εκτός των τοπικών/εθνικών ορίων)

Τα ξαναείπαμε ανωτέρω για τον δικαστή «δαιτητή»(τραγικότατο λάθος) του κκομονλό. Αυτό όμως είναι δικαιοσύνη; Ασφαλέστατα όχι.

Είναι δυνατόν να διεξάγεται μια δίκη μικρή ή μεγάλη και ο δικαστής απλά και μόνο να ακούει λες και ακούει παθητικά τον δάσκαλο να μιλά; Μα δεν είναι μέρος(και μάλιστα πολύ σημαντικό/σημαντικότερο και βασικότερο) των μαχόμενων δυνάμεων;

- Μήπως είναι επίσης συμβατή με το δίκαιο η σκηνή και πάλι Δυτικής ταινίας, όπου η βάση της κατηγορίας και η επιδίωξη από πλευράς της κατηγορούσης αρχής ήταν η σύνδεση του κατηγορούμενου στο υπό εξέταση αδίκημα με ένα καπέλο που βρέθηκε στην σκηνή του εγκλήματος(εννοείται ως δικό του κατηγορούμενου άρα συνδέεται) και όταν ο κατηγορούμενος καλώς ή κακώς αθωώθηκε(μή αποδειχθέν ως δικό του, ή αποδειχθέν ως μή δικό του το καπέλο) βγαίνοντας από το εδώλιο ρώτησε τον δικαστή: *«να πάρω το καπέλο μου»*, ο δικαστής του απάντησε *«να το πάρεις»*, εννοώντας ε, αφού αθωώθηκες δεν έχει σημασία πλέον αν είναι ή δεν είναι δικό σου! Δηλαδή το συμπέρασμα που βγαίνει μέσα από την απάντηση του δικαστού είναι *«φίλε αφού αθωώθηκες, τίποτα δεν έκανες, επομένως όλα τα άλλα, (αν και ξέρω ότι μας κοροϊδεύεις) δεν έχουν πλέον καμία σημασία πάρτο το καπέλο σου και φύγε, κάνει ζέστη έξω!»*

Όμως πάλι αφελώς σκεπτόμενοι υποβάλλουμε νομικό ερώτημα αν αυτό είναι δικαιοσύνη ή αν είναι περιπαίξιμο. Μα δεν ένιωσε ο δικαστής, ότι ο μόλις αθωωθείς τώρα τον περιπαίζει ούτε και ένιωσε μέσα του τον εξευτελισμό της δικαιοσύνης; Διότι ο «αθωωθείς» δεν περιπαίζει και δεν εξευτελίζει απλά και μόνο τον συγκεκριμένο άνθρωπο δικαστή και την δικαιοσύνη των ανθρώπων της κοινωνίας, αλλά και όλη την κοινωνία; Και τί σημαίνει πριν μερικά λεπτά δεν ήταν δικό του το τεκμήριο το οποίο ως νομικό εύρημα κατείχε το τεράστιο μέγεθος να τον αθωώσει και τώρα εντελώς **μαγικά έγινε δικό του εντός της αίθουσας του δικαστηρίου** μή επιφέροντας όμως αυτό καμία νομική συνέπεια, καμία προς την αντίθετη κατεύθυνση προέκταση ή ανατροπή ως δικό του και αντ' αυτού είναι «όλα καλά»; Αυτά δεν είναι νομικά: ας τα «παραιτήσουμε» λοιπόν και ας πάμε σπίτι μας – να ξεκουραστούμε!

Καταλήγοντας

ποιός ο διδακτικός συμβολισμός που ήθελε να αναδείξει ο συγγραφέας αυτών των έργων; Και επειδή τα έργα δημόσιας προβολής μέσα από την οθόνη του σπιτιού του κάθε απλού ανθρώπου απευθύνονται στην κοινωνία όλων των ανθρώπων με σκοπό κατά τεκμήριο (πολύ μαχητό) να την διδάσκουν για το καλό και όχι βεβαίως το κακό,

άραγε «τί θέλει να πει ο ποιητής» = τί ήθελαν οι ταινίες αυτές να προβάλλουν προς την κοινωνία;

Ότι το δίκαιο είναι μόνο αυτό που μπορεί να αποδειχθεί και επομένως αν δεν αποδειχθεί ή δεν κατάφερες να το αποδείξεις

(λες και αυτός που κάνει ένα έγκλημα πάντα θα αφήνει για χρήση προς τους ανακριτές και τους εισαγγελείς απλόχερα πίσω του τόμους ολόκληρους αυθεντικά και πιστά φωτοαντίγραφα με νομικά και αποδεικτικά στοιχεία και τεκμήρια, πετώντας μέχρι και ψίχουλα στον δρόμο του, για ανίχνευση όπως τον Κοντορεβουθούλη)

τότε δεν υπάρχει παραβίαση νόμου και το «δεν υπάρχει», δεν είναι κολάσιμο αφού είναι μια κατ'ισχυρισμό παραβίαση του... (ανύπαρκτου) μή υπάρχοντος. Και το τραγικότερο: δεν υπήρξε ποτέ δίκαιο, αφού λογικά ήταν εξ υπαρχής ανύπαρκτο στοιχείο. Είναι όμως έτσι τα πράγματα; Καθόλου μα καθόλου έτσι!

Μας θυμίζει το εν Κύπρω δικό μας: «εν αποδείκτην»! Και επειδή «εν αποδείκτην», αυτό σημαίνει πως δεν έγινε το έγκλημα; Ασφαλέστατα και έγινε.

Η(διαζευκτικό) επειδή δεν βρέθηκε το πιστόλι ή το μαχαίρι ή επειδή δεν υπάρχει σκοτωμένος(τον εξαφάνισαν) σημαίνει ότι δεν έγινε έγκλημα και δεν θα καταδικαστεί κανείς ως ένοχος; Τί λυντσάρισμα των νομικών εννοιών είναι αυτό;

Γύρω στο 2010 για κάποιο έγκλημα στην Λευκωσία δεν βρέθηκε το όπλο(μάλλον πιστόλι 0.80'') ενώ υπήρχε θύμα. Τότε φήμες, δημοσιεύσεις και άλλες δημόσιες δηλώσεις και αντιδηλώσεις, εκπρόσωποι, δημοσιογράφοι, επίσημοι και ανεπίσημοι παράγοντες, όλοι έλεγαν «άκουσον άκουσον», ότι αφού δεν βρέθηκε το όπλο δεν υπήρχε λέει αδίκημα ή εν πάσει περιπτώσει δεν θα μπορούσε να στοιχειοθετηθεί.

Αυτό όμως που μας εξέπληξε και στεναχώρησε περισσότερο, ήταν ότι αυτό το νομικά τραγικό, το έλεγαν μάλιστα και δικηγόροι.

Πιθανολογείτο ότι το όπλο του εγκλήματος βρισκόταν κάπου μεταξύ της προκεχωρημένης γραμμής αμύνης της Εθνικής Φρουράς και της γραμμής καταπαύσεως του πυρός(της άλλης πλευράς) δηλαδή μέσα στην ουδέτερη («νεκρά») ζώνη, παρά το Μάμμαρι-Δένεια και πιθανότατα μέσα σε άβατη λίμνη με λασπόνερα. Έτσι τινές σκέφτηκαν να χρησιμοποιηθεί λέει ελικόπτερο λέει, το οποίο να φέρει αιωρούμενο μεγάλο μαγνήτη, ώστε ο μαγνήτης αυτός να αρπάξει λέει μέσα από τα λασπόνερα το (σιδερένιο) όπλο – ώστε να βρεθεί το όπλο: επιτέλους το τεκμήριο – του εγκλήματος για να στοιχειοθετηθεί η υπόθεση. Δηλαδή για να αντιληφθεί ο γράφων μέσα από τα λίγα νομικά του το όλο νομικό θέμα:

-αν υποθετικά το πιστόλι αυτό δεν ερίπτετο π.χ. στα λασπόνερα αλλά εξαφανίζετο ή εθάβετο σε άγνωστο μέρος ή δραστικότερα το έλιωναν σε κλίβανο,

-η ακόμη το απολύτως σημαντικότερο πλησιέστερο, αν ο δράστης συλλαμβάνετο και παραδέχτο την διάπραξη του αδικήματος,

-ή παρείχοντο στις αστυνομικές ανακριτικές αρχές κάποια στοιχεία ή κάποιες δυνατές και ακατάρριπτες ισχυρότατες μαρτυρίες οι οποίες κατά αντικειμενική νομική κρίση θα αποτελούσαν την ισχυρή καταδικαστική μαρτυρία κατά του δράστη,

παρ' όλα αυτά και όλα αυτά,

ΔΕΝ θα άξιζαν τίποτα στο δικαστήριο και δεν θα καταδικάζετο ο δράστης διότι έπρεπε να βρεθεί και το όπλο;

Δεν θα γλυτώναμε δηλαδή το ελικόπτερο της μαγνητικής έρευνας;

Ευτυχώς για την έννοια και την αξιοπρέπεια της δικαιοσύνης,

ο αείμνηστος τότε υπουργός δικαιοσύνης Λουκάς Λουκά, εκ Μαραθόβουνου Αμμοχώστου, ηρωικός πολεμιστής/πολυβολητής στα θηριώδη Ρωσικά τεθωρακισμένα του θρυλικού 286^{ου} μηχανοκίνητου τάγματος πεζικού στην Κερύνεια, άριστος νομικός, καλότατος άνθρωπος και αξέχαστος καλός φίλος του γράφοντος, έκανε δήλωση στην τηλεόραση: «Μα δεν σημαίνει ότι με το να μην βρεθεί το όπλο δεν μπορεί να στοιχειοθετηθεί το αδίκημα».

Θα ακολουθήσει κεφ. 14